ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Roman

Susanna Tamaro

TOMBUL YÜREK

Çeviren: Eren Cendey

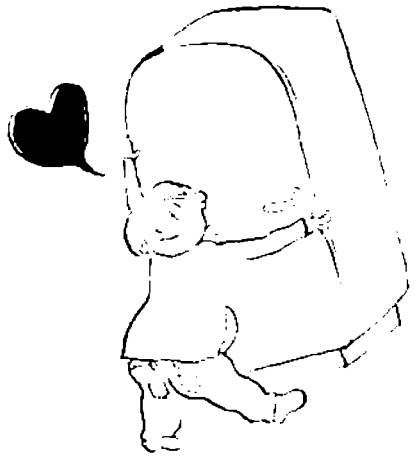

Resimleyen: Behiç Ak

8. basım

CAN ÇOCUK

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Ebru Akkaş
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Taner Böru

1. Basım: 2008
8. Basım: 1000 adet, Ağustos 2013
ISBN 978-975-07-0957-9
Coure di ciccia, Susanna Tamaro
© Susanna Tamaro, 1992
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2008
Bu eserin Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi LTD. ŞTİ.
Yayıncı Sertifika No: 10758
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 69 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası; Sertifika No: 26699
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

BÜYÜLÜ ÇEMBER
KİTAPLARDAN KORKAN ÇOCUK
TOBİA ve MELEK
yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitaplarıdır.

Susanna Tamaro

Susanna Tamaro 12.12.1957 günü İtalya'nın Trieste kentinde doğdu. Sinema yönetmenliği eğitimi aldı ve televizyon için doğa belgeselleri çekti. Büyükler için yazdığı *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git* kitabının büyük başarısından sonra o da yüreğinin sesini dinledi ve bir dağ şehrine yerleşti. Şu anda atlar, kuşlar, keçiler, kurbağalar, sincaplar ve elbette kedi ve köpekleriyle birlikte dağdaki çiftliğinde yaşıyor ve yazmaya devam ediyor. Özellikle doğanın korunması ve çocukların temiz, yeşil ve dürüst bir dünyada yaşayabilmelerini de amaçlayarak birçok çocuk kitabı yazdı. Susanna Tamaro aynı zamanda bir karate öğretmeni ve ustası.

TOMBUL YÜREK

İçindekiler

Minik Bir Domuz Kadar Şişman, 7

Dehşet Verici Bir Felaket, 22

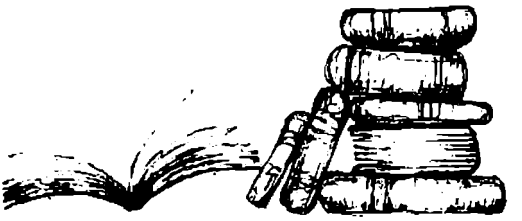
İskeletsel Hoşhanım, 37

Giuseppe Pimpinella ya da Sanat Adıyla Bay Kakkolen?, 56

Yanlış mı Yanlış!, 92

Canavarla Karşılaşan Rüya Görmez Olur, 111

Zayıf Bir Çocuk, 133

Minik Bir Domuz Kadar Şişman

Yağmurlu ve sıkıcı bir ilkbahar öğleden sonrasıydı. Michele, okul ödevlerini ve İngilizce kursunun alıştırmalarını bitireli on dakika oluyordu. Evde yalnızdı ve pencerenin önüne oturmuş, küçük bahçelerinin çimenlerine düşen hafif yağmur damlacıklarını seyrediyordu. Annesinin eve dönmesine bir saat daha vardı ve o neyle zaman geçireceğini bilemiyordu. Cama vuran damlaları saymaya çalıştı; ama beş dakika sonra canının daha da çok sıkıldığını fark etti, içini çekerek pencereden ayrıldı ve kendini yatağa attı.

"Bir kardeşim veya köpeğim olsa ne iyi olurdu!" diye düşündü. "O zaman hep onlarla oynardım ve bu korkunç düşünce aklıma hiç gelmezdi."

"Gelmezdi," der demez o korkunç düşünce konuşmaya başladı.

"Karnın aç," diyordu. "Karnın aç ve miden ça-

maşır makinesinin kazanı gibi boş, Kuzey Kutbu'nun buzulları kadar soğuk. Her yerin üşüyor, kendini güçsüz mü güçsüz hissediyorsun bacakların seni taşımaz oldu, gözlerin bulanık görmeye başladı, eğer kendini kurtarmak istiyorsan tek bir şey yapabilirsin: Kalk ve mutfağa git, mideni doldur, karnını doyur!"

Michele bu sese bir veya iki dakika daha karşı koyabildi, onunla mücadele edebilmek için tüm gücünü topladı; sonra bir robot gibi yavaş yavaş kalktı, odadan çıktı, koridoru geçti, mutfağın kapısında bir an duraladı ve içini çekerek kapıyı yavaşça itti.

O, oradaydı, bir köşede sessizce Michele'yi beklemekteydi. Michele yanına gitmeden önce ona dikkatle baktı: Böylesine ışıltılı, böylesine beyaz, böylesine yüksek tavanlı odanın loş bir köşesinde dururken bir buzdolabından çok, okyanusun derinliklerinde uyuyakalmış minik bir balinaya benziyordu. Çevresindeki sessizlikte sadece onun mırıltısı duyuluyordu: ZZZZ! Bzzzzz! ZZZZBZZZZ.

Büyük bir olasılıkla bu karmaşık sözcükler, başka insanlar için eskice bir motorun vızıldamasından başka bir anlama gelmezdi, ne var ki Michele, buzdolabı ile uzun süreli dostluğunun sonucu olarak bu seslerin anlamını çözebiliyordu.

"Gene beni görmeye mi geldin?" demişti Buzz. "Ne güzel! İçeride ne varsa ye haydi, hatta tereyağı ve yumurtaları da yutarsan can sıkıntının hemen geçtiğini göreceksin."

"Yememeliyim!" dedi yavaşça, buzdolabının kapısına yaklaşan Michele.

"Bzzzzzoot, zzzrrr! Ah, haydi, saçmalama!" diye yanıtladı onu buzdolabı.

"Gerçekten yapamam..." diye mırıldandı Michele yeniden.

"ZZZZZZ! Kim engelliyor ki seni?"

Michele tam ağzını açıp "annem" diyecekti ki sözcük ağzından çıkmadan eli buzdolabının tutacağına uzanmış ve kocaman, beyaz kapak açılmıştı bile.

Ne harika bir görüntüydü bu! Unutulamaz bir görüntü! Annesi bir gün önce büyük bir alışveriş yapmıştı ve buzdolabının tüm rafları, en alttan en üste dek yiyecekle doluydu. Michele, bu görüntüyü daha iyi seyredebilmek için bir adım geri attı; evet, o kısık ışığın altında, her boydan paket ve kavanoz ile dolu olan buzdolabı gerçekten cömert ve devasa bir Noel ağacına benziyordu. Tanrı'nın bu nimetlerinin arasına dalmadan önce, duvardaki saate baktı. Annesinin gelmesine daha yarım saat vardı ve görevini yerine getirmek için elini çabuk tutmalıydı.

İşe mayonezden başladı, tüpün dibinden tuttu ve dişlerinin arasına soktu, derin bir soluk alarak tüpün içindeki tüm mayonezi bir dakikadan kısa bir süre içinde tüketti. Sonra sıra bir gün önceden kalan lazanyaya geldi, elbette bir çatal arayarak zaman yitiremezdi, üstünü de fazla kirletmemeliydi. Bunun için hamur parçasını işaretparmağıyla başparmağının

arasına aldı, sonra ortaparmağına sardı ve bunu ağzına atıverdi. Bu şekilde sırayla lazanyalar, kaşar ve dilpeynirleri de yok oldu. Köfte yapılmak için sırasını bekleyen kıyma ve çikolatalı pudingler de mideye indirildikten sonra sıra birer birer içeceklere ve sürahide duran soğuk çaya geldi. Jambonları ve tavuk salamlarını da yedikten sonra Michele üç yumurta, yarım kilo süt ve bir parça pizza artığını da yuttu.

İşte o an, birden duran Michele saate baktı, annesinin dönmesine on dakika kalmıştı. Şimdi karşısında yapayalnız kalmış üç kutu yağsız yoğurt ile bir iki çürük elma duruyordu.

"İyi," diye düşündü, "gerçekten iyi bir iş başardım." Ve bir hoşnutluk geğirtisinden sonra buzdolabının kapısını kapattı.

Buzdolabı onu: "Bzzzzot," diyerek selamladı.

Oğlan da ona, "Yakında görüşmek üzere!" diye seslendi ve parmaklarının ucuna basarak odasına yöneldi. Ayakkabılarını çıkarttı, pantolonunun belini gevşetti ve yatağına uzandı.

Karnındaki soğuğun yerinde şimdi müthiş bir sıcaklık duyuyordu ve bu sıcacık şefkat duygusu göbeğinden tüm bedenine doğru yayılıyordu. İnsan karnı doyunca kendini ne kadar iyi hissediyordu! Sıkıntısı elini çırpınca kuşların kaçması gibi uçup gitmişti işte. Şimdi çevresindeki tüm dünya yumuşacık, insanı kucaklamaya hazır bir kuştüyü yastık gibi gö-

rünüyordu! Uyuyakalmadan önce, karnındaki yağ tabakasını iki parmağının arasına aldı, bu kalın ve sert yağ tabakası bir filin can simidi bile olabilirdi. Göbeğini çimdikledikten sonra onu ekmek hamuru gibi ileri geri oynatan oğlancık kendinden ve yaşamından hoşnut gözlerini yumdu.

Michele sekiz yaşındaydı ve annesi ile kentin merkezine uzak bir semtte, minik bahçesi olan bir evde yaşıyordu. Annesinin adı Angelica'ydı ve bir mayo fabrikasının yöneticiliğini yapıyordu. Babasının adı Arturo'ydu ve pek de uzak sayılamayacak bir apartman dairesinde oturuyordu. Onun da kentin merke-

zinde bir otomobil mağazası vardı. Michele doğduğu zaman birbirlerini çok seviyorlardı; ama yavaş yavaş, nik rastlanan bir şey oldu ve Angelica, Arturo'nun hayallerindeki erkek olmadığını, Arturo da Angelica'nın arzuladığı gibi bir kadın olmadığını anladı. Böylece Michele üç yaşındayken ayrılmaya karar verdiler. Babası haftada bir gün gelip onu görüyordu. Annesi babasına, babası da annesine son derece nazik davranıyordu, bu yüzden Michele, neden aynı evde yaşamadıklarına bir türlü akıl sır erdiremiyordu.

Bir pazar, babası ile otomobil gezintisi yaparlarken Michele bunu babasına da sormuş ve şöyle demişti:

"Siz annemle neden birbirinizi terk ettiniz?" Babası yanıt olarak artık birbirlerini sevmediklerini söylemişti. Bunun üzerine Michele aşkın ne olduğunu sormuş; ama babası hiçbir yanıt vermeyerek ve sadece karşısına bakarak otomobili sürmeyi sürdürmüştü.

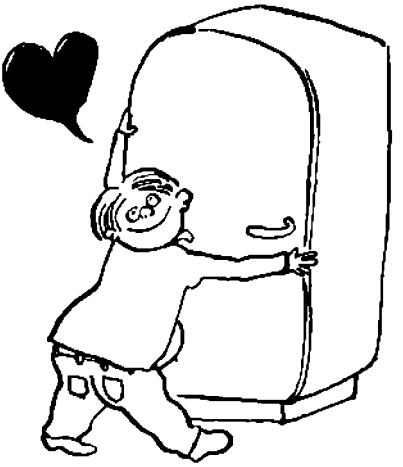
O gün eve dönünce aynı soruyu, annesine de sormuştu.

"Aşk, iki insanın birbirini sevmesidir," demişti annesi, sonra da çok geç kaldığı için koşarak çıkmıştı evden.

Evde yalnız kalınca buzdolabının yanına gitmiş ve "Buzz," demişti, "birbirini sevmek ne demektir?"

"Brrotzzzzzup brr, zzzzz! İnsanın karşısındakiyle ilgilenmesi, ona yemek vermesi ve onu ısıtmasıdır," ve sonra eklemişti: "Zutttbrr! Ben seni seviyorum!"

Michele o anda ilerlemiş ve iki koluyla buzdo-

labına sarılmaya çalışmıştı. Bu doğruydu: Buzz onun tek arkadaşıydı, onun yalnızlık ve can sıkıntısıyla geçen uzun öğleden sonralarının tek dostuydu.

Michele ve buzdolabı arasındaki arkadaşlık baştan pek dikkat çekmemişti. Sadece birkaç ay sonra tam sofrada otururken hiç kimse ellemediği halde pantolonunun düğmeleri ve dikişleri patlayınca annesi bir şeylerden kuşkulanmaya başlamıştı. Sessizce yemek yemekteydiler ve birdenbire bu "zst rraaappp" sesi duyulmuştu.

"Ne oldu?" diye sormuştu annesi

"Bir yıl... Yıl... Dırım... Galiba..." diye kekelemişti Michele.

"Tek bir tane bile bulut yok, yalan söyleme," diyen annesi kuşkulu bir şekilde havayı koklamaya başlamıştı.

"Gözlerimin içine bak! Yoksa sen... Bir şey mi yaptın?"

Michele kıpkırmızı olmuştu. "Ah hayır anne, sana yemin ederim ki hayır!"

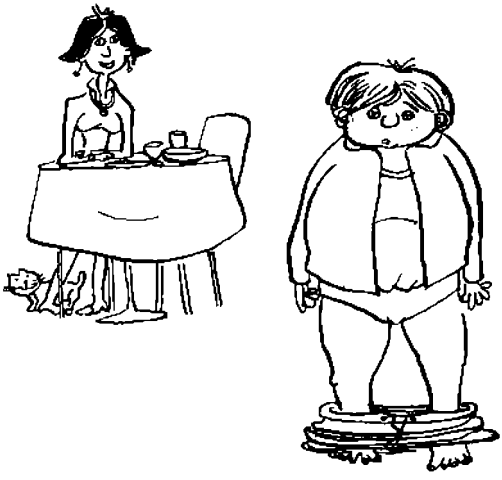
"Yeminleri boşa harcama," demişti bunun üzerine annesi ve sessizce yemeklerine devam etmişlerdi. Michele, meyvesini de yer yemez sofradan kalkmıştı ve işte kıyamet tam o anda kopmuştu. İki adım attıktan sonra patlayan pantolonları dizlerine ve buradan da ayaklarına inmiş, oğlancık külotu ile odanın ortasında kalakalmıştı.

Bir an sessizlik olmuş; ne Michele ne de annesi kımıldamamışlardı. Sonra şuna benzeyen ve insanın kanını donduran bir haykırış işitilmişti:

"Aaaaaaaaaahhhhhhhh!!!!!" ve annesi bunun ardından geri kalan tüm soluğu ile:

"Küçük bir domuz gibi şişmansın!" diye bağırmış ve bayılarak boylu boyunca yere uzanmıştı.

Bu haykırışı dehşet dolu anlar izlemişti. Annesi kendine gelir gelmez, oğluna, masanın üzerine çıkmasını ve tamamen soyunmasını buyurmuştu. Oğlancık orada bir solucan gibi çırılçıplak durup tombul göbeği her soluk alışında titrerken, annesi gidip sarı bir terzi mezurası almış ve onu ölçmeye başlamıştı. Bacaklarının alt ve üst kısımlarının çevresini, göbeğini, göğsünü ölçmüş, sonra sırasıyla boynunu, kollarını, çiftçenesini... Kadın her aldığı ölçüde susup sakin ka-

lacağına; santimetreleri haykırarak söylüyor ve her sayıdan sonra ekliyordu: "Ne feci! Tanrım, ne iğrenç!"

Michele'nin annesi ölçüm işlemini tamamlayınca bir çekmeceden İDEAL ÇOCUĞUN KİTABI'nı çıkartmış ve kendi kendine alçak sesle konuşarak çocuğunun ölçüleriyle, ideal çocuğunkileri karşılaştırmaya başlamıştı.

Bu arada Michele, hâlâ çırılçıplak masanın üstünde duruyordu. On dakika sonra annesi onun gözlerinin ta içine bakmış ve şöyle demişti:

"Korkunç; ama umutsuz değil! Eğer şimdiden önlem alırsak her şey kısa zamanda normale dönecektir!"

Sonra göbeğinden onu yakalamış, bir-iki kere ileri geri sallanıp şöyle demişti:

"Birlikte büyük bir savaş vermeliyiz... Ve sen benimle işbirliği yapacaksın, değil mi?"

Her zaman uslu bir çocuk olan Michele, "Elbette anne," demişti. Sonra annesi aceleci adımlarla odadan çıkınca masadan inmiş, elbiselerini bile giymeden buzdolabına gitmiş ve içinde ne var ne yoksa bitirmişti.

Şu dünyada gizemli mi gizemli bir durum vardır, aslına bakarsanız pek çok durum vardır da en önemlisi şudur: Çocuklar, büyüklerin ne istediklerini her zaman anlarlar; ama büyükler, çocukların ne istediklerini hemen hemen hiçbir zaman anlayamazlar. Daima çocukların şunu ya da bunu istediklerini düşünürler, oysa bu doğru değildir. Çocuklar sadece nazik davranmak için onlara boyun eğerler ya da boyun eğermiş gibi yaparlar.

Az önce de söylediğimiz gibi bir mayo fabrikasının yöneticiliğini yapan Angelica için en önemli şey zayıf ve hareketli olmaktı.

Bunun nedeni de ortadaydı: Eğer herkes şişman olmaya karar verirse hiç kimse mayo satın almazdı. Doğal olarak o da bir iskelete benzemek için müthiş çabalar gösteriyordu. Sadece iki günde bir, doğru düzgün bir yemek yiyordu, geri kalan zamanlarda da sadece yağsız yoğurt ve minik elmalar yiyordu.

Üstelik hepsi de bu değildi: Bu çabalar göbeğinin çıkmasını önlemeye yetmediği için boş kalan her anını bahçede koşarak, zıplayarak, hareketler yaparak geçiriyordu.

Düzenli olarak, her sabah ve her akşam tartılıyor ve eğer akşamları yüz gram aldığını görürse yatağa

yatıp uyumak yerine bahçeye çıkıyor ve trambolin üzerinde sabaha kadar zıplayıp duruyordu. Eğer tartı iki yüz gram fazlalık gösterirse ağlamaya başlıyor ve onu teselli etmek Michele'ye düşüyordu. Her ne kadar annesinin sıskalığı onu hiç ilgilendirmese de oğlu onu tatlı sözlerle avutuyordu.

Babasının durumu da farklı değildi: Babası spor otomobiller sattığından ve spor otomobilleri de yanık tenli, zayıf beyler satın aldığından daima yanık tenli ve zayıf olmak zorundaydı. Pazar sabahları Michele'yi almaya eşofmanları ve spor ayakkabılarıyla gelirdi ve bütün gün başkaları mantı yiyip televizyon seyrederken, onlar hiç durmaksızın parkın çevresinde koşup dururlardı.

Michele koşmaktan nefret ederdi. Ayakları ve dizleri acıyordu. Önce soluğu kesiliyor, ardından görüş yeteneği zayıflıyordu ve düşünceleri de başının içinde kımıldamadan duracağına, kırık bebekler gibi oradan oraya savruluyordu. Michele yoğurttan, minik elmalardan ve proteinli içeceklerden nefret ederdi. İngilizce ve bilgisayar dersine gitmekten de nefret ederdi. Evet, bunların tümünden nefret ederdi; ama uslu bir çocuk olduğundan, buyrulan her şeyi yapıyor ve sesini çıkarmıyordu.

Böylece yıllar geçtikçe annesi ile babası tam istedikleri gibi tıpatıp kendilerine benzeyen bir oğullarının olduğuna inanmışlardı; oysa Michele geçen yıllarla beraber, kederli ve yalnız bir çocuk olup çıkmıştı.

Duvardaki saat altıyı vurdu. Hâlâ yatakta olan Michele gözlerini açtı. İşte iki-üç dakika sonra annesinin otomobilinin evin önünde durduğunu, kapının açıldığını, onun hızlı adımlarının mutfağa yöneldiğini ve bir anlık duraklamadan sonra ünlü çığlığını attığını işitecekti. Ve gerçekten de bir buçuk dakika sonra kulaklarına şu sesler geldi: Hiiii, krik krik, sblaaam, tok tok tok tok, ve sonunda Ahhhaaaaaahhhhhhhhaaaaa!

Michele içini çekti, göbeğinin çevresinde dertop oldu ve annesinin odasına gelişini, kederine boyun eğmiş bir biçimde beklemeye başladı; kapı o anda ardına dek açılıverdi.

"Michele!" diye bağırdı yüzü sarı ve mor bir renk alan annesi. "Gene aynı şeyi yapmışsın!"

"Ne ne ne yapmışım, anneciğim?" diye kekeledi Michele.

"Benimle dalga mı geçiyorsun ha? Buzdolabını boşaltmışsın gene, işte yaptığın bu!"

"Ah, hayır, öyle değil anneciğim, sadece önünden geçtim ve içine şöyle bir baktı..."

O daha cümlesini bitirmeden, annesi bir kartal gibi üzerine atladı ve iki pençesi ile göbeğini yakaladı. Elleri soğuk, tırnakları uzundu. İki cankurtaran simidini öne arkaya itti ve:

"Bak! Şu iğrençliğe bir bak! Sence sadece bir göz atmaktan mı oluyor bunlar?"

Michele başını eğdi ve sessizce göbeğine baktı. Göbek deliğinin üstünde sanki bir çatı oluşmuştu ve yumuşak katmanlar dizine doğru iniyordu.

"Bu sadece göz atmaktan mı haaa?" diye bağırmayı sürdürüyordu annesi. "Sen hiç utanmaz mısın? Bir karıncayiyen gibi tependen tırnağına kadar yağ sardı her yanını. Koca bir böreğe, bir tüpgaza, bir balona, bir suaygırına, bir gergedana, bir balinaya benziyorsun!" Giderek daha yüksek sesle bağırıyordu. Michele birkaç saniye sonra annesinin ağlamaya başlayacağını hissediyordu. Her seferinde aynen böyle oluyordu.

Ve balon der demez annesinin yüzü kızardı, ellerini havaya kaldırdı, burnunu çekti ve hıçkırıklara boğuldu:

"Bir tanem, anlamıyor musun? Kaç kez bana bir daha bunu yapmayacağına söz verdin, ha? Her defasında bana söz veriyorsun ve her defa aynı şeyi yapıyorsun! Sana kaç kere söyledim, böyle şişman olunmaz diye! Ben de top arabası gibi şişman bir kadın olsam sen utanmaz mıydın? Peki, ben nasıl utanmam senin bu durumundan? Ah, tatlım, neden beni sevmek için biraz çaba göstermiyorsun?"

"Ah, anneciğim ben seni seviyorum!" diye bağırdı Michele.

"Peki, o zaman neden normal bir çocuk olmak için çaba göstermiyorsun? Neyin eksik? Ben ve baban neyi esirgiyoruz senden?"

"Ah, hayır anneciğim, hiçbir şeyim eksik değil," diye mırıldandı Michele ve annesi görmeden gözlerinde beliren iki damla gözyaşını sildi.

Sonrası, gene her zamanki gibiydi. Annesi zayıflama programının yazılı olduğu kara defteri ve sarı terzi mezurasını aldı, onu ölçtü, onu çırçıplak teraziye çıkarttı, sonra yüz gramları ve kalorileri hesapladı ve cezasını bildirdi: Bahçede koşarak elli tur atacak, elli kez eğilip doğrulacak, bir buçuk saat trambolin üstünde zıplayacak ve son olarak da uyumadan önce o iğrenç müshilden içecekti.

Michele tüm buyrukları yerine getirdi: Bahçede soluk soluğa koştu, elli kez eğilip kalktı, tam bir buçuk saat trambolinde zıpladı ve ışığı söndürmeden

önce de iki bardak müshili yuttu. Sonra ışığı söndürdü, yana yattı ve içini çekti.

Mutlu olmalıydı; ama hiç de mutlu değildi. Midesinin boş, kollarının ve bacaklarının paçavra gibi halsiz olduğunu hissediyordu. İçindeki ses hemen ortaya çıktı, "Üzgün müsün? Kendini avutmalısın! Ye haydi!"

Michele bu düşünceleri uzaklaştırmak için güzel şeyler düşünmeye çalıştı. Aklına gelen tek güzel şey, anneannesi ve her yaz onun kırdaki evinde geçirdiği bir aylık tatildi.

Dehşet Verici Bir Felaket

Her yaz ağustos ayı gelir gelmez Michele'nin annesi ne kadar mayo satabildiklerini saptayabilmek için ülkenin tüm plajlarını dolaşmaya çıkardı. Bu yolculuklarında Michele'yi asla yanına almazdı. Bu yüzden temmuzun son günü oğlunu kırdaki evinde yaşayan annesine götürüp teslim ederdi.

Bu yıl da böyle olmuştu.

Anneanne ormanlara yakın bir evde tek başına yaşardı ve onların bu ziyaretlerinden çok hoşlanırdı. Sabahın en erken saatlerinde önlüğünü takmış ve onları beklemek için kapıya çıkmıştı.

Otomobil yolun son dönemecinden kıvrılınca Michele pencereden sarkmış ve bir kolunu sallayarak anneannesine seslenmeye başlamıştı. Araba durur durmaz da dışarıya fırlamış ve ona sarılmak için koşmaya başlamıştı.

"Canım benim!" diye bağırdı anneannesi onu yanaklarından öperek. "Ne kadar büyümüşsün böyle! Gel içeriye, sana böğürtlenli pasta yaptım!"

"Anne!" diye bağırdı valizi arabadan indirmeye çalışan Angelica. "Sana kaç kez söyledim çocuk rejim yapıyor diye!"

"Aman Tanrım, yoksa hasta mı?!" diye bağırdı anneannesi ansızın hüzünlenerek.

"Hayır anne, çok iyi. Sadece bir yılbaşı hindisi kadar yağlı."

Anneannesi bir elini Michele'nin çenesinin altına koydu ve başını yukarıya kaldırdı. Ona dikkatle baktı ve şöyle dedi:

"Hayır Angelica, sen yanılıyorsun, çocuk sadece biraz gürbüz... Ve üstelik benim yaptığım gerçek bir pasta değil, gerçek bir pasta sadece meyveden yapılır... Benimkinde sadece bir tutam un, hatırı sayılamayacak kadar az şeker ve biraz ıvır zıvır var; hem sen biliyorsun ya sen de çocukken böyleydin, çocukların iyi beslenmesi gerekir... Onların büyüme zamanı şimdi."

Anneannesinin bacaklarının yanında dikilen Michele, onun ağzından çıkan her sözcüğü başıyla onaylıyordu.

Oysa annesi, anneannenin bu sözlerinden hiç memnun kalmamış gibi görünüyordu.

"Anne," diye seslendi bu kez sesini daha yükselterek, "birincisi; ben hiçbir zaman şişman olma-

dım, ikincisi de; Michele beş yıl ağzına lokma koymadan yaşayacak kadar çok şey yedi şimdiye kadar. Anlaşıldı mı?"

Bunu söyleyen annesi öfkeyle otomobiline bindi, kapıyı çarparak kapattı ve motor çalışınca açık pencereden Michele'ye seslendi: "Eğer döndüğümde yüz gram aldığını görürsem gelecek yıl anneannene değil yatılı okula gidersin!"

Sonra geri vitese taktı ve araba bir toz bulutunun ve korkunç bir sesin içinde beyaz yolun dibinde gözden yitti.

Yalnız kaldıklarında anneannesi Michele'ye, "Elimizi çabuk tutalım, turtamız hâlâ ılık olmalı..." dedi. Mutfağa girdiler ve anneannesi kalın bir dilim turta keserek torununun tabağına koydu. "Üzerine biraz da krema ister misin, tatlım?"

"Ah hayır, anneanne," diye yanıtladı ilk lokmasını çiğnemekte olan oğlancık, "yiyemem!"

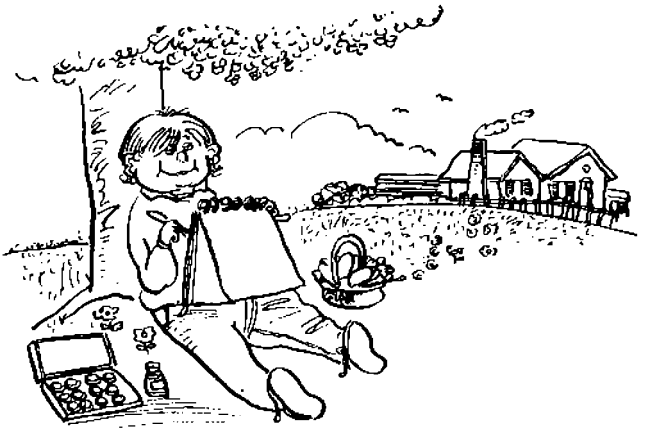
"Neden, karaciğerin mi hasta?"

"Hayır, anneanne, ama krema..."

"Ama pasta o kadar yağsız ki tatlım, biraz krema ile yumuşardı, gerçekten istemiyor musun?"

"Eh, evet anneanneciğim; ama sadece bir küçük kaşık, sadece tadına bakmak için." Yemeğe başladığından anneannesi ona kakaolu sıcak süt hazırladı.

Birlikte bahçe kapısının önüne oturup bunu da içtiler. Güneş artık gözden kaybolmuştu ve hafif bir esinti ağaçların yapraklarını sallıyordu.

Anneannesi içini çekti ve "Annen hep böyle sinirli mi?" diye sordu.

"Anneanne, o sinirli değil, hareketli..."

"Saçmalama: Öfkesinin burnunun ucunda olduğu bir kilometreden belli oluyor. Acaba yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?"

"Bilmiyorum anneanne," diye yanıtladı onu Michele ve bir ayağıyla yerdeki tozu eşeledi. "Belki de babam başka bir evde yaşadığı içindir."

"Ah, ama artık o eski bir hikâye!" dedi anneannesi önünde uçan bir sineği kovalayarak. "Hayır, mmmmhh, bence başka bir neden olmalı."

Michele içini çekerek, "Anneanne," dedi, "sen aşkın ne olduğunu biliyor musun?" Anneannesi birden oturduğu banktan sıçradı ve "Oh, ne dalgınım!" diye bağırdı.

"Ne aptalım! Sana bir şey göstermeyi unuttum!"

Ve Michele'yi elinden tutarak bostana sürükledi; ortalık kararmış da olsa birer birer geçen yaz birlikte ektikleri bitkilerin nasıl büyüdüklerini gösterdi.

Anneannenin evinde zaman öylesine hızla akıp geçti ki ayrılık günü gelip çattığında, Michele buraya bir önceki gün geldiğine yemin edebilirdi.

Her sabah ormana gidiyorlardı ve anneannesi orada kuşların türlerini seslerinden ayırt etmeyi, sincapların yuvalarını bulmayı, yenebilen otlarla zehirli otların farkını öğretiyordu. Öğleden sonraları Michele otlara uzanıp resim yapıyor, akşamları da ateşin karşısına oturup ninesinden şimdiye dek hiç duymadığı masallar dinliyordu.

Bu masallardan yeryüzünün gizli yerlerinde hâlâ vahşi ejderhaların yaşadığını, çocukların bir saniyede hayvanlara, hayvanların da çocuklara dönüşebileceğini ve insanların arasında şövalye denen olağanüstü

kişilerin kimliklerini gizleyerek yaşadıklarını öğrendi. Yeni öğrendikleri arasında ayrıca hiçbir aracın okyanusların dibine inmeyi başaramadığı veya gökkuşağının renkleri arasına dalamadığı da vardı.

Son akşam anneannesi onu evin önündeki çayıra çıkarttı ve şöyle dedi: "Bir yıldız kayar kaymaz dilek tut."

Neredeyse hemen bir yıldız kaydı ve Michele dileğini tuttu ve sonra içeri girip bavulunu hazırladılar. Annesi oğlunu almaya geldiğinde müthiş keyifliydi. Herkesten daha fazla mayo satmıştı. Otomobilden iner inmez Michele'yi terzi mezurasıyla ölçtü ve çok memnun oldu; çünkü oğlu yüz gram bile almamıştı.

Anneannesi ona da sıcak kakaolu süt hazırlamayı önerdiyse de Angelica şekersiz bitki çayı içmeyi yeğledi. Çayını bitirir bitirmez de annesini öptü ve oğluna dönerek, "Haydi, anneannene bir öpücük ver," dedi. Sonra da birlikte bindiler arabalarına.

Michele anneannesinden ayrıldığı için biraz hüzünlense de keyifliydi; bu nedenle annesine ejderhalar ve şövalyeler ve çocukları kirpiye ya da fareye dönüştüren büyülerden söz etti.

Annesi onu sessizce dinledi. En sonunda oğlu sözlerini bitirir bitirmez kendini tutamayarak:

"Sana bu saçmalıkları anneannen mi anlattı?" diye sordu.

"Evet," dedi Michele şimdiden kaygılanarak.

"Herhalde bunlara inanmışsındır, değil mi?"

"?!?"

"Eh, belki hoşuna gitmeyecek ama tatlım, bunların hiçbiri doğru değil. Biliyorsun, anneannen yaşlı ve yıllar geçtikçe insanların düşünceleri birbirine karışır, kafalarının içinde birbirine dolaşır ve sonunda böyle saçmalıklar anlatmaya ruhların varlığından falan söz etmeye başlarlar."

"Ama ben bir ejderha tırnağı gördüm, bana gösterdi," diye karşı çıktı Michele.

Annesi gülümsedi ve "Tatlım," dedi, "bu saçmalıkları ne kadar çabuk unutursan o kadar iyi olur. Bunlar senin aklını karıştırmaktan başka bir işe yaramaz. Sen İngilizce'yi, bilgisayarı düşün ve hiçbir şeye yaramayan hayallerden vazgeç."

Michele o akşam kendi yatağına yatmıştı; ama bir türlü uyku tutmuyordu. Acaba kim haklıydı? Annesi mi, anneannesi mi? Çarşafların arasında bir o yana, bir bu yana dönerken o ses yeniden belirdi. Michele o kadar kederli ve şaşkındı ki ona karşı koymayı düşünmedi bile. Örtüleri bir yana attı, terliklerini giydi ve ses çıkarmadan mutfağa girdi.

Buzz, gerçek bir dost gibi uysal ve sabırlı bir biçimde onu oracıkta bekliyordu. Hemen arkadaşını selamladı: "Bzzzap zap! Ne güzel, geri geldin. Geceleri kendimi öyle yalnız hissediyordum ki!"

"Anneannemdeydim," dedi Michele özür dilemek için ve onun alınacağından korkarak ekledi: "Orada buzdolabı yoktu, sadece kiler vardı."

"Rrrrzzzppp! Haydi, daha ne bekliyorsun? Kapımı aç ve şenlik yapalım."

Michele bu sözleri ikiletmedi ve buzdolabının kapağını ardına dek açtı. İki çikolatalı puding yedi. Yiyeceklerin ısısını midesinde henüz hissetmeye başlamıştı ki, Buzz ile söyleşmeye devam etti.

"Buzz," dedi. "Sence hayaller zararlı mıdır?"

"Rfffzzz! Brrrzuuuupziippprrr! Nereden çıkardın şimdi bunu?" diye haykırdı Buzz. "Hayaller harikadır. Mesela ben, canım sıkıldığı zamanlar bir keşif uçağı olduğumu hayal ederim ve dünyanın üzerinde uçarım. Böylece de mutfakta olduğumu unuturum."

"Peki, şövalyeler, hani o ejderhaları öldürenler dünyanın bir yerinde var mıdırlar sence?"

"Zip, brutttzzzzrrrrtt! Ah, tabii ki vardırlar. Onları görmek zordur; ama vardır. Sana bir sır vermek istiyorum, yaklaş bana: Bak, eğer benim arkama bir göz atarsan benim sırtımda ötekilerden daha fazla parlayan bir metal göreceksin."

Michele dolabın arkasına eğildi ve durumu hemen gözden geçirdi: "Doğru!" dedi. "Doğru, altına benzeyen bir parça var!"

"Zprrrrr, işte, o kahraman bir şövalyenin zırhından bir parçadır!"

"Oh, Buzz, bana onun öyküsünü anlatır mısın?"

"Brittizzzuuuuuuuppp Zup zup! Şimdi içim boşaldı. Yarın gelirsen hem içim dolu olur hem de sana öyküyü anlatırım."

"Ah, sağ ol Buzz," diye bağırdı Michele. "Gerçekten harikasın!" Ve iki kez buzdolabının açma kolunu öptü.

O günden başlayarak Michele her gece Buzz'un yanına gitti. Buzz'un anlattığı öyküler neredeyse annesininkinden bile güzeldi. Onun motorunun bir parçasında takılı olan zırhın sahibi şövalye dünyanın en güçlü ve olağanüstü insanıydı.

Oğlancık karnı doyup yatağa döndüğünde onun serüvenlerini düşünüyor ve bu şövalye gibi güçlü, cesur ve olağanüstü olmanın ne harika bir şey olacağını hayal ediyordu.

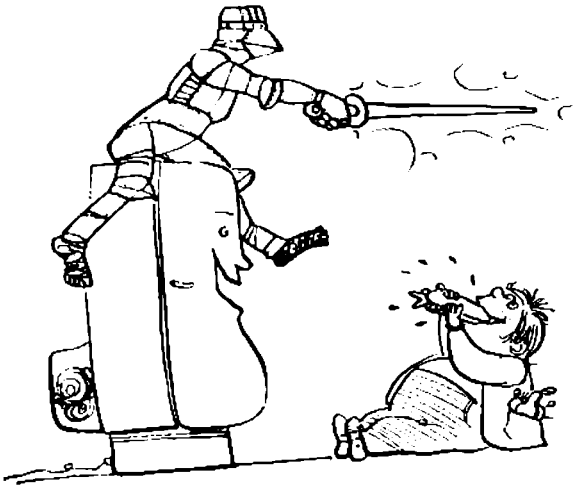
O sıralar annesi, yeni mayo koleksiyonunu dünyaya tanıtmak için sürekli yolculuk yapıyordu; bu nedenle Michele de evde istediği gibi davranabiliyordu. Geceleri dinlediği masallara bayılıyordu ve daha iki gün geçmeden kalorileri, yüz gramları ve o rejim saçmalıklarını unutmuştu bile. O da büyüyünce bir şövalye olmak ve böyle kahramanlıklar yapmak istiyordu. Buzz ile yalnız başına geçirdiği son akşamda tüm cesaretini toplayarak Buzz'a bu hayalini açıkladı.

"Buzz," dedi, "sence bir şövalye olabilir miyim?"

"Zipbrr! Elbette," dedi buzdolabı. "Eğer istersen olabilirsin."

"Buzz, ama ben ne ejderha ne cadı ne de kurbağa olan çocukları tanıyorum. Sence... Sence... İngilizce dersinde olağanüstü bir şeyler yapabilir miyim?"

"Brrrzupsup. Acele etme dostum," diye yanıtladı

onu Buzz. "Göreceksin, her şey beklediğinden daha çabuk gerçekleşecek. Etrafta insanların sandığından daha çok canavar var."

"Sahi mi Buzz?"

"Zrrruuuin! Elbette, bundan eminim, hatta ne yapabiliriz biliyor musun?"

"Ne yapabiliriz Buzz?"

"Zrrrrrr! Seni şimdi şövalye ilan ediyorum!"

"Ama Buzz!.."

"Grrrziip! Hiçbir şey söyleme, son rafta duran küflenmiş omleti al ve onu bir taç gibi başına koy, sonra da önümde diz çök."

Michele, dostunun söylediklerini yaptı. Çok heyecanlanmıştı.

Buzz sesini düzeltmeye çalıştı:

"Zrrrruppp zruppbixrrrrrrrzuprrrrr! Benim rafla-

rım arasında yıllardır olağanüstü başarılar elde eden, müshil ilaçlarına ve düşmanların cezalarına kahramanca göğüs gererek cesaretini kanıtlayan Michele'yi, Ben, Buzdolaplarının Kralı Soylu Buzz, Simitler ve Pudingler Markisi ilan ediyor ve sana savaşlarda anıiman için şövalyelik unvanı olarak, bzzzzpppp şu... Adı veriyorum: Tombul Yürek!" Buzdolabı bir an ara verdi ve sonra şunları ekledi:

"Bzzzzrrr... Şimdi ayağa kalk ve bana sarıl."

Başının üstünde eğreti duran omletle ayağa kalkan Michele bütün gücüyle buzdolabına sarıldı.

"Buzz," dedi sonra kapının beyaz boyasını öperek, "Harikasın! Artık gerçek bir şövalye oldum!"

"Bzzzttt... Elbette!" diye yanıtladı onu Buzz.

"Ama Buzz," dedi Michele, ansızın kaygılanarak "büyüyünce ne yapacağımı, nerede savaşacağımı bilmiyorum."

"ZRRRRRR... Merak etme," dedi Buzz. "Göreceksin yakında sen de olağanüstü bir şey başaracaksın, hem de öyle olağanüstü bir şey ki dünyayı değiştireceksin."

"Ne kadar mutluyum Buzz!" diye haykırdı Michele ve buzdolabının kapısını bir kez daha öperek yatağına döndü.

O gece Michele uzun ve sakin bir uyku uyudu ve hayatında ilk kez düş gördü. Evinin çatısında ayakta duruyor ve annesinin bahçede ileri geri koşuştuğunu görüyordu. Tepeden annesine sesleniyor, o da başını kaldırıp: "Çabuk oradan aşağıya in, yoksa çatı çökecek," diye bağırıyordu.

"İniyorum anne," diye onu yanıtlayan oğlan kendini bir taş gibi aşağı bırakıyordu.

Bunun üzerine annesi avazı çıktığı kadar bağırmaya başlıyordu. Oysa Michele hiç korkmuyordu, biraz düşüyor, biraz daha düşüyordu. Derken, toprağa birkaç santimetre kala beyaz ve güzeller güzeli bir kuşa dönüşüyor ve kanatlarını çırparak evden uzaklaşıyor, ufuktaki bulutların arkasında tüy gibi hafif, gözden kayboluyordu.

Gerçekten de bir çığlık koptu ve bu dehşet verici bir çığlıktı. Michele birisi üstünden yorganları çekip onu bir pizza hamuru gibi sarsarak kulağının ta di-

binde bağırırken hâlâ uyuyordu: "Ahhaaahhh! Felaket! Dehşet verici bir felaket! Korkunç bir durum! Ahhhhaaaahhhh! Felaket! Dehşet verici bir felaket! Korkunç bir durum! Ahhhhhaaaahhhh!"

Bu, yolculuktan yeni dönen annesinin sesiydi. Michele, gözlerini yavaşça açtı ve ona baktı. Korku verici bir suç işlediği annesinin yüzünden okunuyordu.

Bir tek söz bile edemeden annesi onu boynundan yakaladı, tencerenin içindeki hindiyi çıkarır gibi onu çarşafların arasından çekti ve "Ne yaptın sen?" diye bağırarak onu odanın orasına burasına fırlattı.

Sözün kısası; Michele az sonra her zamanki gibi çırılçıplak soyunmuş, terazinin önüne dikilmişti. Annesi gene sarı mezurayı ortaya çıkartmış ve onu ölçüp ölçüp çığlık atıyordu:

"Artık yeter! Bu kez gerçekten yeter! Bütün sınırları aştın artık!"

Michele, belli etmemeye çalışarak göbeğine baktı: Doğruydu, bu iki haftalık cümbüş sonucunda göbeğine bir kat daha eklenmişti.

Ama küçük bir kattı bu. Kendini savunmaya çalıştı: "İki santim bile değil..." Ama annesi onu hemen susturdu.

"Artık yeter, gerçekten yeter!" diye haykırdı. "Artık seni ölçmekle zaman kaybetmek bile istemiyorum. Senin aklını başına toplamanı beklemek boşuna, müshil içirmek boşuna, koşular boşuna. İşte bunun

için ne diyorum biliyor musun? Artık kesin çözümlere başvuracağım! Ah evet, Tanrım, böyle iğrenç bir çocukla kapıdan çıkmaya bile utanırım, sanki pantolon giymiş şişko bir sümüklüböceğe benziyorsun!" Annesi bunu da söyledikten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı, kapıyı çarparak kapattı ve oğlunu içeriye kilitledi.

Michele annesinin birbiri ardına telefonlar ettiğini işitiyordu: Önce babasını, sonra birkaç kişiyi daha aradı. Bu iş bitince koşarak evden çıktı ve ortalığa sessizlik egemen oldu.

Michele yalnız kalınca kendini yatağa attı, "Ya şimdi neler olacak acaba?" diye düşündü.

O öğleden sonra odasında yatarken yazgısının ne olacağını defalarca sordu kendine.

Annesi o sabah gerçekten pek öfkeli görünüyordu ve öfkelendi mi, ondan her şey beklenirdi. Kesin çözümlerden söz etmişti bağırırken. Belki de bir operatör ile geri gelecekti ve operatör onu mutfak masasına yatırıp bir salam gibi kesecek ve yağlarını çıkartıp atacaktı.

Ya da annesi onu temelli terk etmişti ve onu bu odada kilitli bırakıp gitmişti. Evet, büyük bir olasılıkla açlık çekerek ölmeye mahkûmdu artık. Yüzyıl sonra onu bir mumya gibi kupkuru olarak bulacaklar ve "Yirminci yüzyıla ait şişman bir çocuk" yazarak müzede sergileyeceklerdi.

Michele, yeni yeni olasılıklar ürettikçe umutsuz-

luğa kapılıyordu. Buzz ona olağanüstü işler başaracağını vaat etmişti; ama onun sonu ya salam ya da mumya olmaktı. Kendini avutmak için biraz yemek yemek, mideciğinin ısındığını hissetmek istedi; ama bu olanaksızdı. Bu nedenle yatağına uzandı ve sessizce ağlamaya başladı.

Ertesi sabah annesi ve babası odanın kapısında belirdiklerinde, Michele hâlâ uyuyordu. Annesi onu çabuk çabuk giydirirken, babası da yere açtığı bir bavula giysilerini ve eşyalarını dolduruyordu.

Her ikisi de ağzını açıp tek söz etmediğinden Michele bir süre daha düş gördüğünü sandı. Ancak otomobile bindiklerinde her şeyin gerçek olduğunu anladı. Bu bir düş değil bir karabasandı, çünkü onu mutlaka bir ormana götürüp terk edeceklerdi.

Michele aslında bu durumdan hoşlanabilirdi: Tek başına bir ormanda kalırsa şövalyelik unvanının gücü ile pek çok olağanüstü iş başarır, ejderhaları birbiri ardına öldürür, onlarca kurbağayı sırayla öperdi.

İskeletsel Hoşhanım

Ne yazık ki hayatta her şey beklendiği gibi olmuyor: İnsan yazgısında onu bir şeylerin beklediğini sanırken bambaşka şeylerle karşılaşıyor. Bilgelik dolu yazılara bakarsanız işin hoş yanı da sürprizlerdir; ama hele gerçekte bunu bir yaşayın da görün.

Böylece bizim zavallı Michelecik bir ormanın sık ağaçları arasında bırakılmayı beklerken kendini Minik Hamsiler Kliniği'nin büyük ve temiz odalarında buldu.

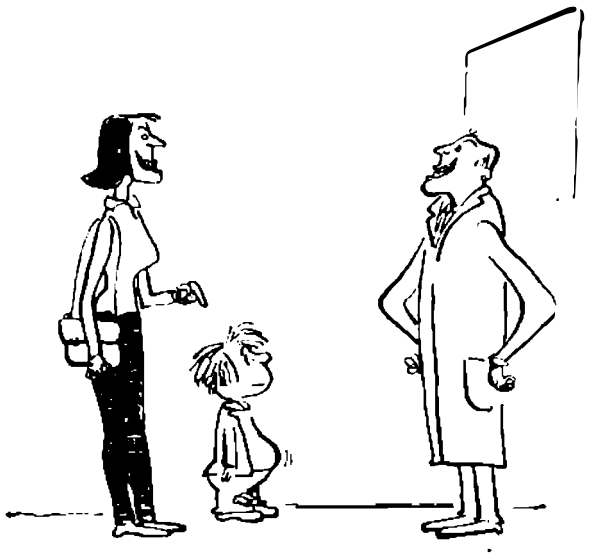
Kliniğin yöneticisi onları kapıda bekliyordu.

Michele'yi görür görmez ona elini uzattı ve şöyle dedi:

"İnatçı minik hipopotamımız bu sanırım!"

Michele de onun elini sıktı ve "Benim adım Michele," dedi.

Yönetici kıkırdayarak, "Aramıza hoş geldin," dedi.

Michele nereye geldiğini anlayamamıştı. Bunu sormak için annesine döndü. Büyük bir şaşkınlık içerisinde annesinin artık orada olmadığını fark etti. Ne annesi ne de babası oradaydı. İkisi de ona haber vermeden sessizce çekip gitmişlerdi. Oğlancık unvanı anımsayarak kendini tuttu.

Yönetici onu odasına götürdü ve kuralları açıkladı.

"Bu kliniğin kapısından," dedi ona, "yaşamda iki kez geçilir. Bir kez girmek, bir kez de çıkmak için. Buraya şişman girilir, zayıf çıkılır. Ne demek istediğimi anladın mı küçük?"

"Sanırım anladım efendim," dedi Michele uslu uslu. "Büyülü bir kapıdan söz ediyorsunuz."

Yönetici kaskatı kesildi; kulaklarından yeşil dumanlar çıkıyordu, sanki kafasının içinde bir yerlerde otlar tutuşmuştu.

"Her şeyden önce küçük, bundan sonra bana efendim değil, Sonsuz Sıska Hazretleri diyeceksin ve ikincisi," ses tonu korku verici biçimde yükseliyordu, "aklından şu aptal büyü ve ona benzeyen sözcükleri sil! Yirminci yüzyılda büyü diye bir şey yoktur, periler de yoktur, bunu unutma. Seni ileriye götürecek iki şey; disiplin ve iradedir."

Sözün burasında Yönetici uzun adımlarıyla odanın kapısına geldi. Burada durduğunda, Michele adamın kulaklarından sadece duman çıkmadığını, aynı zamanda uçmaya hazırlanır gibi titrediğini de fark etti. Görüntüsü gerçekten korku vericiydi.

"Eğer hâlâ bir şey anlamadıysan küçük obur," diye bağırdı odayı terk etmeden önce, "buradan sıska bir hamsi olmadan çıkmak yok!" Sonra da kapıyı vurarak gitti ve Michele odada tek başına kaldı

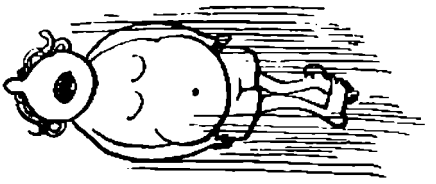
Bütün bir günü bu odada geçirdi. Onu öğle veya akşam yemeğine çağıran olmadı. Yatma saatinde yatağının yanında duran radyo, o elini bile sürmediği halde açıldı ve konuşmaya başladı:

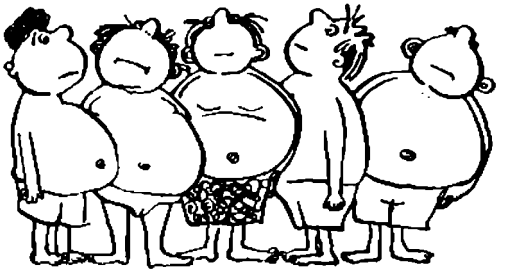
"İyi akşamlar minik suaygırları, benim küçük gergedancıklarım. Her akşam olduğu gibi sizlere iyi geceler dilemek üzere buradayım işte. Pijamanızı çıkartın, göbeğinize, titreyen baldırlarınıza bir bakın.

Şişmansınız, değil mi? İyi, o halde birazcık doğayı aklımıza getirelim. Doğa bilgedir, her şeyi en mükemmel biçimde çözümlemiştir. Neden çevrenizde hiç şişman hayvan görmediğinizi sordunuz mu kendi kendinize? Çünkü onlar yemiyorlar diyeceksiniz şimdi. Yanlış! Şişman hayvanlar da vardır; ama ömürleri uzun olmaz. Neden biliyor musunuz? Şu küçük beyinlerinizi yorun birazcık... Şişman hayvanlar hızlı koşabilirler mi? Hayır, değil mi? Şişman hayvanlar ortalıkta görünmezler çünkü koşamadıkları için en önce onlar yenilip yutulurlar. Doğanın bilgeliğine birazcık kafa yorun sevgili miniklerim. Eğitmeniniz, Bayan İskeletsel Hoşhanım, sizlere iyi geceler diler. Yarın görüşmek üzere minik balinacıklar!"

Radyo susar susmaz ışıklar söndü ve Michele odanın ortasında çırılçıplak kalıverdi. Yatağı bulup soğuk çarşafların arasına girince evdeki yatağını, onu bütün gece boşu boşuna bekleyecek olan Buzz'u ve masallarını düşündü.

Michele henüz uyumuştu ki radyonun uyandırma zili çaldı. Ve daha henüz gözlerini açmamıştı ki yatağın altındaki gizli bir yay onu koridorun ortasına fırlattı. Üzerinde sadece külotu vardı ve çevresinde aynı kendi durumunda olan onlarca çocuk dikilmekteydi. Yani çocukların tümü şişmandı ve üzerlerinde sadece külot vardı. Dipteki bir kapıdan parmaklarının ucunda fır dönerek yürüyen sıska mı sıska bir kadın

çıktı. Kadının üzerinde bir sargı bezi gibi dapdar bir tayt vardı. Fır dönmeyi kesmeden doğrudan bizim Michele'nin yanına geldi.

"İşte yeni minik filimiz!" diye haykırarak onun önünde durdu. Sonra elini oğlana uzatarak şöyle dedi: "Merhaba, ben senin eğitmeninim, adım İskeletsel Hoşhanım."

"Benim adım da Michele," dedi Michele, nazik bir şekilde ve elini uzattı.

Ama Bayan İskeletsel Hoşhanım bir topaç gibi şuraya buraya savrularak çocukların arkasında gözden kaybolmuştu bile.

"Duş yapmak için on dakikanız var!" diye bağırdı uzaktan. "On bir dakika sonra hepinizi kahvaltı salonunda bekliyorum."

Michele ötekilerin peşine takılıp banyoya gitti. Burada adının yazılı olduğu dolabı ve içindeki giysileri görünce şaşırdı. Yıkandıktan sonra bu giysileri üzerine geçirdi. Hepsi müthiş dardı: Gömleği göbeğinin üstünde ancak kavuşuyor ve sadece bir düğmesi ilikleniyordu, pantolonlar ise ancak dizlerine kadar çıkabiliyordu.

"Hey," diye seslendi yanındaki çocuğa, "bir yanlışlık olmalı, bu giysiler bana göre değil."

"Tabii ki sana göre," dedi çocuk onun gözlerine doğrudan bakmadan, "eğer söz dinleseydin giysiler tıpatıp sana göre olurdu."

"Ama içine sığamıyorum ki!" Michele karşı koymaya çalışıyordu; ama çocuklar kahvaltı salonuna doğru koşmaya başlamıştı bile.

Pantolonu bir eliyle tutan Michele hoplaya zıplaya uzun koridorları geçti.

"Kahvaltı salonu," diye düşündü. "Eğer kahvaltılarla yemekler için bir salon varsa burası pek de fena bir yer sayılmaz!"

Şimdiden mısır gevreklerinin, sütlerin, sıcak çikolataların, tereyağlı ve reçelli ekmeklerden oluşan ve tavana kadar yükselen piramitlerin gözünün önünden akıp gitmesiyle heyecanlanmıştı...

Kahvaltı salonuna girdiğinde yüreği tıp tıp atıyor, ağzı sulanıyordu. Herkes şık masaların çevresindeki yerlerini almıştı bile. Michele de boş bulduğu ilk is-

kemleye oturdu ve kimseye kendini tanıtmadan ve izin istemeden içindeki sıcak çikolata olduğunu sandığı sürahiye doğru atıldı. Müthiş bir hayal kırıklığı bu! Bu davetkâr sürahi bomboştu. Çevresine bakındı, aslında çocukların hiçbiri yemek yemiyordu, sadece yeme taklidi yapıyorlardı. Bunun üzerine o da sıcak çikolata içme ve iki-üç bisküviyi kemirme taklidi yapmaya başladı.

Az sonra Bayan İskeletsel Hoşhanım çıktı ortaya.

"Tamam," diye bağırdı, "bugünlük kahvaltı bitmiştir! Şimdi sırayla ve sessizce gidip sırt çantalarınızı alın. Tam dört dakika sonra hepinizi pistte göreceğim."

Michele bu çocuk ırmağının peşine takılıp kliniğin tüm odalarından geçti. "Bu mümkün mü?" diye düşünüyordu yürürken, "annem nasıl olur da beni böyle bir yerde tek başıma bırakır? En kötü rüyalarım bile bu kadar kötü değildi."

Üç buçuk dakika sonra Michele de öteki çocuklarla birlikte, sırtında çantası pistteki yerini almıştı bile.

İskeletsel Hoşhanım'ın sözünü ettiği pist, gerçek anlamıyla ve tam bir koşu pistiydi. Ve burada lastik ayakkabılar ve şortla değil, kocaman botlar, günlük giysiler ve sırtta ağır mı ağır bir çanta ile koşmak gerekiyordu. Michele, maratona başlamadan önce çan-

tayı açıp içinde ne olduğunu görmek istedi. Şaşkınlık verecek bir durum daha! Düzgün bir biçimde yerleştirilmiş onlarca çikolatalı ve vanilyalı puding, yirmi kadar çikolatalı ve kremalı mini kek, küçük bir mortadella salamı ve sucuk, ev ekmeği, bir kavanoz mayonez, ton konserveleri, salatalıklar, üç-dört şişe gazoz karşısındaydı işte. Bütün bu yiyeceklerin yanında da bir plastik torba, çatal, bıçak, tuz, biber, bir peçete, bir bardak vardı. Anlayacağınız, kırda piknik yapmak için gereken her şey yerli yerindeydi.

Bu gördüklerinden sonra kendini piste atan Michele neşe içinde koşmaya başladı. Sırtında taşıdığı bu yükün harika bir öğle yemeği olduğunu ve koşu bitince gölgelik bir yere oturup bunları yiyeceğini düşünmek ona keyif vermişti.

İlk dört turda, herkesin önünde o koştu, minik bir tavşan gibi hızlıydı. Beşinci turda bacakları, baldırları ve poposu terlemeye başladı. Altıncı turda ter bütün bedeninden aşağı sel gibi akarken kolları titremeye, soluğu da eski bir lokomotifinkini andırmaya başladı. Güç kazanmak için Buzz'un ona verdiği unvanı, tüm şövalyeleri ve öteki büyük adamları, ünlü atletleri düşünmeye çalıştı ve tüm bu düşünceler aklını oyalarken bir tur daha atabildi.

Bu sırada bazı çocuklar çoktan yere yapışmışlar, terli ve soluk soluğa bedenleri ile koşu pistini engellemeye başlamışlardı. Dokuzuncu turda Michele de aynı

aşağılayıcı duruma düşmemek için hemen bir şeyler yemesi gerektiğini düşündü. Acaba kırlara oturmuş başka bir konuk görebilir miyim diye çevresine bakındı; ama piknik yapan kimse yoktu ortalıkta.

"Tuhaf," diye düşündü Michele, "hepsinin bu kadar dayanıklı olması mümkün mü? Midelerine bir lokma atmadan bunca turu nasıl atıyorlar acaba?"

Oğlancık artık gücünün sınırlarına gelmişti. Gözleri kararmaya başladı, bilekleri ve dizleri her adımda ileriye gideceklerine, güneşte kalmış tereyağı gibi eriyip bükülüyordu.

Eğitmen hanım, pistin kenarında bir şemsiyenin altına oturmuş, elinde bir kalem, dizlerinin üstünde bir defter, koşanları gözlüyordu.

"Her şey yolunda görünüyor," diye düşündü Michele ve koşmaya biraz ara verip oturacak sakin bir yer

gözlemeye başladı. Yavaşlarken bir-iki çocuk onun önüne geçti ve o tam yanındayken ona kaygılı yüzlerle bir şeyler fısıldadılar.

Michele ne dediklerini pek anlamadı; ama sanki ona afiyet olsun diyorlar gibi geldi ve oğlanlar sırtlarındaki çantaların ağırlığı altında ezilerek uzaklaşırken onlara el sallayarak, "Sizlere de afiyet olsun!" diye seslendi.

O anda az ötede iki dev ağacın gölgesinde beyaz bir bankın durduğunu gördü. Piknik yapmak için harika bir yer bulmuştu. Adımlarını yavaşlattı, pistten çıktı, sırt çantasını sırtından indirdi ve banka oturdu. Soluk soluğa kalmıştı, bu yüzden yemeğe başlamadan önce biraz durulmayı bekledi. Orada öylece dururken, dilleri köpek gibi dışarı taşmış iki çocuk daha geçti önünden. Onun bankta oturduğunu görünce elleriyle işaretler yapmaya başladılar. Korkmuş gibiydiler ve Michele bunun nedenini anlayamıyordu.

"Herhalde yorgunluktan olacak," diye düşündü ve onların arkasından da seslendi: "Neredeyse öğle yemeği saati geldi! Siz de benim yanıma gelip karnınızı doyurun." Ama bu sözler tam tersi bir etki yaptı ve çocuklar duracaklarına adımlarını hızlandırdılar ve arkalarına bakmadan pistin ötesinde gözden yittiler.

"Ne garip insanlar var burada," diye düşünen Michele çantasını dizlerinin üstüne koydu ve açmaya başladı. Ağzı yeniden sulanmıştı ve midesi neşeyle gurulduyordu.

"Ne güzel," dedi yüksek sesle ve dişleriyle ilk kekin kâğıdını yırttı.

Bundan sonra olanlara pek aklı ermedi. Çünkü ısırdığı kek ağzına giremedi. Sanki bir kasırga esti ve birisi elinden pandispanyasını uçurdu; onu boynundan yakaladı ve banktan kaldırıp bir sucuk kangalı gibi sarsmaya başladı ve nereden geldiği belli olmayan bir ses şöyle bağırmaya başladı:

"Müthiş korkunç dehşetli bir suç!"

Michele sonunda bir paspas gibi yere yapıştığında bu kasırganın eğitmen İskeletsel Hoşhanım'dan başkası olmadığını gördü. Yüzü de taytı gibi bir renk alan eğitmen kadın, tepesinde dikiliyordu. Bilekleri ve bacakları tir tir titriyordu ve kadının her yerinden Noel ağacının çanları gibi ses çıkıyordu sanki.

"Harika bir başlangıç, minik hindim benim! Gerçekten harika!" diye bağırdı avaz avaz. "Daha ilk günden ilk suçunu işledin!" Sonra taytına yapışık daracık bir cepten minik bir defter çıkarttı ve bunu açarak yüksek sesle şöyle dedi:

"Suç numarası 2821, ceza 3412. Şimdi fazla uzatma ve beni izle."

Michele'nin uzatacak bir sözü yoktu, zaten bunu yapamazdı da çünkü eğitmen onu kulağından yakalamış, bir patates çuvalı gibi sürüklemeye başlamıştı bile.

Bu biçimde oldukça çok yol katettiler, sonunda büyüklü küçüklü merdivenler indikten sonra Michele

kendini, kliniğin bodrumundaki karanlık bir hücrede buldu.

İskeletsel Hoşhanım, kapının minik penceresinden, "Ceza sayısı 3412," dedi ve ortadan kayboldu.

Michele yalnız kalır kalmaz elleriyle duvarları yoklayarak elektrik düğmesini aradı; ama bulamadı.

"Sabretmeliyim," diye düşündü. "Zaten ben karanlıktan hiçbir zaman korkmadım." Ve gene elleriyle yoklayarak bir yatak aradı. Köşede dar ve sert bir sedir buldu ve üzerine uzandı.

"Bunların tümü kötü bir rüya," diye düşündü, "hepsi karabasan, az sonra uyanacağım." Ama midesi o anda bunların hepsinin gerçek olduğunu söylüyordu. Karnı hiç bu kadar uzun zaman boş kalmamıştı ve göbek deliğinin derinliklerinden öfkeyle homurdanıyordu.

"İki gündür hiçbir şey yemiyorum! Bu sence doğru bir şey mi? Sanki bütün bir kışlayı silmiş bir paçavra gibi hissediyorum kendimi. Artık gücüm kalmadı... ne olur, yalvarıyorum, ağzına bir şeyler at..."

Michele midesini nasıl yatıştıracağını bilemiyordu. Burada ağzına atacak tek bir lokma bile yoktu ki. Sonunda onu kimseler görmediği ve ona kızacak hiç kimse olmadığı için tırnaklarını yemeye başladı. Midesi biraz yatışır gibi olmuştu.

"Annemle babam neden bana veda etmeden gittiler acaba?" diye kendi kendine sordu Michele. "Be-

ni sonsuza dek burada mı bırakacaklar acaba? Peki, neden?"

Bu sırada aklına korkunç bir kuşku düştü: Belki de gerçekten onların çocuğu değildi. Elbette böyle olmalıydı, yoksa, neden tek bir söz etmeden onu böyle bir yerde terk edip gitsinlerdi ki? O sokakta bulunmuş bir çocuktu, evet gerçek buydu. Onu herhalde bir çöp kutusunun içinde bulmuşlardı ve bunu ona hiç açıklamamışlardı.

Michele şimdiye dek açıkça kavrayamadığı pek çok şeyi anlamaya başlamıştı. İşte bunun için onun beşikte çekilmiş tek bir resmi bile yoktu. İşte bunun için annesi ve babası zayıftı; ama o şişkoydu. Nasıl olmuş da bunu şimdiye dek anlamamıştı? Onlar onun sahte anne babasıydı, iki yabancıydılar! Michele içini çekti.

"Dünyada yapayalnızım!" diye düşündü.

Bu sözcükler odanın çıplak duvarlarında sanki bir dağa çarpmış gibi yankılandı ve sonra yavaş yavaş söndü.

Sessizlik odaya yeniden çöktüğünde, Michele gözlerinin yaşardığını hissetti. Ağlamak üzereydi. Bunun üzerine Buzz'u düşündü. Buzz, onun tek arkadaşıydı ve onu gerçekten bir tek o seviyordu.

Buzz ne demişti ona? O, Michele'nin bir şövalye olduğunu söylemişti. Tombul Yürek. Tombul Yürek dünyayı tek başına dolaşacak, ejderhalarla dövüşe-

cek, kurbağaları öpecek kadar cesurdu, o büyük işler başarabilirdi...

"Başaracağım," diye bağırdı inançla Michele ve yatağının üzerine oturdu. Sonra, tam bu yerden kaçmanın bir yolunu bulması gerektiğini düşünürken hücrenin içerisine nefis bir koku yayılmaya başladı. Michele kokladı: "Elmalı Turta kokusuydu bu!"

"Evet, gerçekten elmalı turta!" diye ansızın haykırdı İskeletsel Hoşhanım'ın sesi. Gizli bir mikrofondan konuşuyordu. "Fırında," diye sürdürdü sözlerini, "bir elmalı turta pişmekte. Ah, bir görebilseydin onu! Harika bir şey! Kabardı, kenarları yumuşacık kaldı, içi bütün karamelalı elma doldu... Gerçekten çok yazık minik hindim benim, bunu yiyemeyecek olman gerçekten yazık! Hem de asla."

Bu feci bir işkenceydi. Michele burnunu tıkadı ve ağzıyla soluk almaya çalıştı.

Elmalı turtanın ardından ortalığı önce börek, sonra krem karamel ve mantı kokusu sardı. Bunları da çikolatalı pasta kokusu izledi.

Michele gece boyunca ağladı. Biraz, bütün bu kokular biraz da şimdiye dek sevmiş olduğu sahte annesi ve sahte babası nedeniyle...

Güneş doğduğunda gücünün son damlasıyla kapıya vurmaya başladı:

"Artık hiçbir şey yemeyeceğim!" diye bağırdı hıçkırarak. "Asla hiçbir şey yemeyeceğim!"

Bu sözler üzerine kapı, büyülüymüşçesine açılıverdi.

Bu ilk cezadan sonra, Michele'nin Sıska Hamsiler Kliniği'ndeki yaşamı düzenli bir şekilde sürdü gitti. Artık burada neyin nasıl işlediğini anlamıştı ve yanlış yapmamaya özen gösteriyordu.

Buraya geleli on günü geçmişti ve Michele bir sabah kalktığında kendini çok hafif hissetti. Göbeğine baktığında o dört cankurtaran simidinin sadece birinin yerinde durduğunu gördü. Zayıflamıştı.

"İyi," diye düşündü, "demek ki artık daha hafif koşacağım." Ve hemen kaçış planları yapmaya başladı.

Her şeyi dikkatle hazırlamıştı. Fazla göze batmadan kaçabileceği tek fırsat, kurum dışına yapılan ge-

ziler sırasında eline geçebilirdi. Şöyle yapmalıydı: İlk baştan itibaren herkesten hızlı koşmalı, sonra İskeletsel Hoşhanım'ın gözlerinden uzak bir dönemeçte kendini ormana atmalı ve onlar gelmeden çalıların arasına saklanmalıydı. Özgürlüğü eline geçirdikten sonra cebinde beş parası olmayan sekiz yaşında bir çocuk olarak tek bir şey yapabilirdi: Anneannesinin evine gitmek. Anneannesi ona hiçbir şey sormazdı elbette, üstelik onu görmekten çok memnun olurdu. Belki de Michele'nin gerçek torunu olmadığından haberi yoktu; belki de biliyordu; ama önemsemiyordu. Anneannesi onu, o olduğu için seviyordu.

Kaçış fırsatı ancak birkaç gün sonra ortaya çıktı. Sabahın erken saatlerinde İskeletsel Hoşhanım çayırlarda canlandırıcı bir koşuya çıkacaklarını ilan etti. Elinde gerçek bir doğum günü pastası tutan çocuklar, pastanın tadına bakmadan ve onu düşürmeden on kilometreden fazla koşmak zorundaydılar. Kim en son noktaya dokunulmamış pastayla varırsa mumlarını yakıp üfleme iznini alabilecekti. Kim elinde pastayla koşarken ayağı takılıp düşerse ya da bir parmağını içine daldırırsa bir tur daha atmak zorunda kalacaktı.

Michele ilk anda öne fırladı. Elindeki pasta kremalı ve ağaççilekliydi. İki kilometre sonra hâlâ en önde o koşuyordu ve beş kilometre sonra herkesi ekmişti. Bunun üzerine patikadan ayrıldı ve ormana daldı. Soluğu yettiği sürece koştu; sonra kendini bir ağacın dibine attı ve bütün pastayı yedi.

Artık gece inmek üzereydi. Michele tek başına ormanın ortasındaydı ve anneannesinin evinin ne yanda olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Bu Michele'nin bir ormanda ilk kez yalnız uyuyuşuydu.

İskeletsel Hoşhanım'ın saldırılarından kurtulma mutluluğunun tadını çıkarmaya doyamadan, karanlığın ve o garip seslerin verdiği korku sardı içini. Gündüzleri yakın birer dost olan ağaçlar, bu karanlıkta uzun kollu ve kıvrık tırnaklı, kötü yürekli devlere dönüşmüştü. Kuşların insanı rahatlatan ötüşlerinin yerini de çığlıklar, hışırtılar, iniltiler, ağır ve yavaş adım sesleri, koşan adım sesleri ve cadılardan ya da şeytanlardan çıktığı sanılan, insanın kanını buz gibi donduran haykırışlar almıştı.

Michele, kendi kendini yüreklendirmek için, "Ben bir şövalyeyim," dedi. "Bir şövalyeyim ve hiçbir şeyden korkmam."

Ormanın öte yanında gün ışıkları yükselmeye başladığında, Michele hâlâ o köklerin üzerine oturmuş ve gözünü bile kırpmamıştı. Yorgundu, açtı; ama gene de yürümeye koyuldu.

Rasgele bir yöne doğru yürümeye başladı.

"Eninde sonunda," diye düşündü, "bu orman bitecek ve karşıma bir yol çıkacak. Bu ya otoyol olur ya da bir patika; ama en sonunda beni anneannemin evine kadar götürecek birisiyle karşılaşacağım."

Michele, bütün gün boyunca ve boş mideyle yürüdü.

Çalılar ve ağaçlar seyreleceğine, giderek sık ve korku verici bir hal alıyordu. Michele artık ilerlemekle güçlük çekiyordu. Dikenler her yanını çiziyor, sinekler rahat vermiyordu. Müthiş de bir sıcak başlamıştı. Saatin kaç olduğunu anlayabilmek için arada sırada göğe bakıyordu. Güneş, tepede, dalların ve yaprakların arasında giderek daha kırmızı bir renk alıyordu. Gece bir kez daha inmek üzereydi. Michele, şu anda durduğu yeri inceledi. Burası bir önceki gece kaldığı yere benzeyen, ağaçların seyreldiği bir yerdi.

"Acaba ben bir adım bile ileri gitmedim mi?" diye sordu kendi kendine.

Tanıdık gelen o ağaç kökünü buldu ve üzerine oturdu.

Peki, yarın ne olacaktı? Bir yerlere varabilecek miydi? Yoksa gene yaşlı bir eşek gibi aynı noktanın çevresinde dönüp duracak mıydı? Yoksa kaçtığı için ona verilen bir ceza mıydı bu? Ya da bir büyü müydü? Ama annesi defalarca ne demişti ona? Büyü diye bir şey yoktur!

Kliniğin yöneticisi Sonsuz Sıska Hazretleri de aynı şeyi yinelemişti: Yaşamda büyü diye bir şey yoktur.

"Peki, ya onlar yanılıyorsa? Ya burası büyülü bir ormansa?" diye düşündü Michele. Bu düşünceler aklını kurcalarken uyuyakaldı.

Ertesi sabah da bir önceki gün olan oldu ve iki gün boyunca aynı durum değişmedi. Michele, ormanda hiç durmadan yürüyor; ama hiçbir yere yaramıyordu.

Ağaçlar hep aynıydı, çalılar hep aynıydı, hepsi diken doluydu ve hep aynı sinekler uçuşuyordu. Michele de her gece aynı ağaç kökünün üzerine oturuyordu. Her şey hep aynıydı, değişen bir tek oydu; çok acıkmıştı, kafası çok karışmıştı ve de çok yorgundu.

"Kayboldum!" diye haykırdı beşinci akşam ve kendini o kökün üzerine taş gibi attı. "Kayboldum ve dünyada yapayalnızım. Beni hiç kimse aramayacak ve de bulamayacak. Beni ancak acıkan akbabalar bulacak! Bir şövalye için ne acı bir son!"

Michele koluyla artık sel gibi inen gözyaşlarını sildi, burnunu çekti, yere yattı ve uyuyakaldı.

Giuseppe Pimpinella ya da Sanat Adıyla Bay Kakkolen

Michele hiç masal kitabı okumamıştı ve bu konuda pek bilgisi olduğu söylenemezdi. Büyünün gerçekten var olduğunu da işte bu yüzden bilmiyordu. Oysa büyüler insanların en beklemedikleri anda, gizli mi gizli, anlaşılmaz biçimde ortaya çıkarlar.

Michele, o gece rüyasında anneannesi tarafından bulunduğunu gördü. Karşılıklı oturmuş kremalı ve çikolatalı bir pasta yiyorlardı ki ansızın duydukları bir ses şöyle diyordu:

"Hey, şuna da bak, ne garip bir hayvan! Tüysüz, çırılçıplak ve minik bıyıkları yok!"

Michele rüyasında çevresine bakındı. Yanında anneannesinden başkası yoktu. Bunun üzerine gözlerini açtı ve çalıları, dikenleri inceledi. Kimdi bu konuşan? Çevrede başka bir insan yoktu.

"Herhalde," diye düşündü Michele, "açlıktan hayal görüyorum."

Daha düşünmeyi bitirmemişti ki ses bir kez daha konuştu.

"Söyle bakayım, sen ne tür bir yavrusun?"

"Sen kimsin?" diye bağırdı bunun üzerine sabrı taşmaya başlayan Michele. "Cesaretin varsa çık ortaya!"

"Beni görmektesin zaten," diye yanıtladı onu ses. "Aşağıya, sol tarafına bak, şu minik çınar ağacının köklerine bak."

Michele baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Hiç kimse yok burada!"

"Ben hiç kimse değilim," dedi ses alıngan biçimde. "Ben Sansar'ım."

Michele biraz daha dikkatle baktı çevresine. Gerçekten de kökün yanında sivri suratlı ve koyu renk kürklü bir hayvancık duruyordu.

"Ama bu olanaksız!" diye bağırdı gözlerini ovuş-

turarak. "Sen... Sen olamazsın! Hayvanlar konuşamazlar ki!"

"Kim dedi sana bunu?" diye sordu Sansar.

"Kitaplarda öyle yazıyor," dedi; "hem annem de öyle söyledi... Yani sahte annem..." diye düzeltti sözlerini.

Sansar başını salladı. "Şu mini kitaplara hiç inanılmaması gerektiğini düşünmüşümdür daima. Kitapların her yazdığı yalan."

"Peki, o zaman..." dedi Michele, "bu... Bu... Bir... Büyü mü?.."

Sansar bu soruyu yanıtlamadı. Michele'yi tepeden tırnağa süzdü ve sonra yeniden sordu:

"İyi ama sen ne tür bir yavrusun?"

"Ben bir çocuğum," dedi Michele bir hayvanla konuşuyor olmasına şaşarak.

"Bir çocuk mu?" diye yineledi Sansar. "Bir minik çocuk. Yani sen bir insan yavrusu musun?"

Michele şimdiye dek bir yavru olduğunu hiç düşünmemişti. Onu düzeltti:

"Ben küçük bir insanım. Yani yaşım çok ileri değil; ama bir insanım."

"İyi ya işte, bir yavrusun," diyerek bir yargıya varan Sansar, iki hızlı sıçrayışla, Michele'ye yaklaştı. "Biliyor musun, ben ilk kez bir insan görüyorum. Bu ormanda insan yavrusu o kadar azdır ki..." Sonra bir an durdu ve arka ayaklarının üzerinde dikildi. "Hey," dedi, "benimle arkadaşlık etmek ister misin?"

Michele hâlâ bir hayvanla konuşuyor olduğuna inanamıyordu.

"Eh, olur," diye yanıtladı onu dalgın bir şekilde. Bu sözler üzerine Sansar onun omzuna zıpladı ve ıslak burnuyla oğlanın ensesinden başlayarak her yanını kokladı.

"Hey, ne yapıyorsun? Delirdin mi?" diye bağırdı Michele, onu üstünden indirmeye çalışarak. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seninle minik arkadaşlık yapıyorum," diye yanıtladı onu, bu tepkiye çok şaşıran Sansar. "Sizde de arkadaşlık böyle yapılmaz mı?"

Michele şöyle düşündü: Yerinden hiç kımıldamadan duran ve ne burnu ne dili olan Buzz'dan başka bir arkadaşı hiç olmamıştı ki.

Bu sırada Sansar bıyıklarıyla onu gıdıklayıp duruyordu.

"Eh," dedi az sonra, "hayır, daha doğrusu bilmem... Benim sadece bir tek arkadaşım var, o da bir buzdolabı..."

"Buzdolabı mı?" dedi Sansar. "O ne tür bir yavrudur?"

"O bir yavru değildir, elektrikli ev aletidir... Yani büyük, beyaz bir şeydir, karnının içi yiyeceklerle doludur... Ben hep ondan yemek yerdim."

"Ah, anladım o senin minikannen!"

Michele gözlerini yere indirdi ve içini çekti. "Benim annem yok."

"Ah, dünyanın bütün inleri adına... Bu nasıl olur?" diye haykırdı Sansar. "Bütün minik yavruların bir annesi vardır."

"Evet, şey, benim de bir annem vardı; ama tam olarak benim annem değildi, sahteydi."

"Sahte ne demek? Yani samandan mı yapılmıştı. Yoksa sen bir korkuluğun minik yavrusu musun?" diye sordu hayvancık.

"Ah, hayır," diye yanıtladı onu Michele.

"O halde bir tahminde daha bulunayım," diyen Sansar düşünceli bir poz takındı. "Demek... Demek ki... Bakalım... Senin gerçek bir minikannen yok... Ormanda yalnız başına uyuyorsun... Bir yatılı okuldaydın ve kaçtın... Orada sana kötü mü davranıyorlardı? Evet, değil mi, biraz ha? Eh, uhhhmmmm, senin bir minik para çantan var mı?"

"Hayır."

"Bir çek defterin?"

"O da yok."

"Uhhhhmmm. Yoksa sen minik anneannene mi gidiyorsun?"

"Ah, evet!" diye haykırdı Michele. "Sen nereden biliyorsun? Ormanda yolumu kaybettiğimde anneanneme gitmekteydim."

"Ah, şimdi anladım. Al sana haşlanmış bir solucan! İşte sen busun! Ormanda bulunan minik yavru. Ne aptalım... Bay Kakkolen bana kaç kez söyle-

mişti bunu... Eğer gidersen ormana gezmeye, bulursun bir kayıp çocuk."

"Açım!" diye yanıtladı onu Michele, çünkü onun için üzgün olmakla aç olmak aynı şeydi.

"O halde beni izle, Bay Kakkolen'e gidelim." Michele ansızın durumdan kuşkulandı.

"Bir dakika," dedi. "Kim bu Bay?"

"Benim minik arkadaşım," diye yanıtladı onu Sansar. "Harika bir kokusu vardır ve pek çok şey bilir... Gidelim mi?.."

Michele ne yapacağını bilemiyordu. Pek çok tuhaf şey olmaya başlamıştı.

Konuşan bir hayvan, adı bir garip, kokusu pek güzel olan bir adam, sürekli çember çizerek ilerlenen bir orman...

Yoksa bütün bunlar bir rüya mıydı?

Michele bir parmağını kuvvetle ısırmayı denedi. Ayy! Bu rüya değil, gerçekti besbelli. Üstelik beş gündür ormanda tek başına dolaşıyor olması ve karnının açlığı da gerçekti.

"Burada bir gün daha kalırsam," diye düşündü, "akbabalara kahvaltı olacağım."

"Tamam," dedi bunun üzerine Michele, Sansar'a. "Senin peşinden geliyorum."

Hayvancık hâlâ onun sırtındaydı ve kürk bir yaka gibi sarınmıştı. İnmeye hiç niyeti yoktu.

"Beni dinle kayıp," diye fısıldadı doğrudan Michele'nin kulağının içine konuşarak.

"Benim adım kayıp değil!" diye onun sözünü kesti Michele. "Benim adım Michele."

"Ah, bağışla," diye onu düzeltti Sansar. "Şunu dinle, Mik, sırtından inmessem kızar mısın? Siz minik kayıplar öyle yumuşak ve genişsiniz ki... Burası çok rahat."

Michele mutluydu. Yaşamında ilk kez birisi onun şişmanlığından hoşnuttu.

"Ah, evet, kalabilirsin," dedi ve arkadaşının uyarılarını dinleyerek ormana daldı.

Michele ve Sansar yürüdüler, yürüdüler, yürüdüler. Michele, "Artık yoruldum," dedikçe öteki şöyle yanıtlıyordu: "Ah, ama çok az kaldı."

İşte böylece hiç durmadan yürüdüler ve çok yol aldılar. Akşam, günbatımına doğru, orman seyrelmeye başladı. Michele havayı derin derin içine çekti.

"Deniz kokusu duyuyorum," dedi.

"Elbette," diye yanıtladı onu Sansar. "Zaten Bay Kakkolen deniz kenarında oturur. Neredeyse geldik. Şimdi altı adım düz git, sonra şu ardıcın yanından sap ve hep sola yürü."

Michele bu uyarıları yerine getirince karşılarına kum tepecikleriyle dolu bir sahil, yüksek dalgalarla süslü sonsuz bir deniz çıktı.

"Şu tüten dumanı görüyor musun?" diye sordu bunun üzerine Sansar. "İşte oraya gitmemiz gerekiyor."

Bir süre daha kumlarda tökezleyerek yürüdüler. Sonra ansızın karşılarında bir ev belirdi. Küçük, çatısı eğik bir evdi ve evin duvarları tuğla ve tahtayla değil, üst üste konmuş reklam afişleriyle örülmüştü. Evin önünde uzun boyludan çok enine genişlemiş, beyaz sakallı bir adam duruyordu. Birbirine yapıştırılmış gazetelerden oluşmuş ve yere kadar uzanan bir elbise giymişti. Elinde bir bilgisayar kâğıdı vardı ve sanki onları bekler gibiydi.

Sansar, Michele'nin omzundan yere atladı ve adama doğru koşmaya başladı.

"Bay Kakkolen!" diye bağırdı. "Size bir sürprizim var!"

Michele adamın yanına gelir gelmez, terbiyeli bir şekilde elini uzattı.

"Adım Michele ve..."

"Her şeyi biliyorum oğlum," diye onun sözünü kesen adam, elindeki kâğıtta yazanları okumaya başladı.

"Şimdi bakalım... Hımmm, kumral saçlı... Evet. Yeşil gözlü... Evet... Yaşı sekiz civarında... Yaşın da tutuyor. Oldukça şişman... Ve hımmmm, şöyle bir bakalım, senin bir annen var mı?"

"Evet bayım," diye yanıtladı onu Michele, "yani hayır, daha doğrusu bir annem var ama o da sahte."

"Olağanüstü!" diye haykırdı adam. "Sen tam da benim aradığım çocuksun!" Sonra da kendini takdim etti:

"Benim adım Bay Kakkolen," dedi ve "tanıştığım bu sansar da benim yardımcımdır ve adı San San Sansar'dır."

"Neyin yardımcısı?" diye sormayı ve olayların iyice karmaşık bir hal aldığını düşünen Michele, ağzını açamadan Bay Kakkolen onu bir kolundan yakaladı ve evin içine çekiverdi.

İçerisi, dışarıdan göründüğünden daha genişti. Tek bir oda vardı ve ortada tek bir masayla birkaç sandalye duruyordu. Duvarlar, yerden tavana kadar bilgisayar ekranlarıyla kaplıydı. Ekranların bazıları aydınlık, bazıları değildi. Onlarca, onlarca elektrik kablosu yerlerde sürünüyor ve sonunda köşedeki dev gibi bir klavyeye bağlanıyorlardı.

"Otursana," dedi Bay Kakkolen içeriye girer girmez. "Herhalde açsındır."

"Aslına bakarsanız, bayım..." dedi midesi guruldayan Michele, "biraz açım..."

"İyi, iyi... Bakalım..." Bay Kakkolen klavyeye yaklaştı. Kendi kendine konuşuyor ve konuşurken de tuşlara basıyordu. "Bakalım... Sekiz yaşında bir erkek çocuk, biraz kilolu, sekiz gündür aç, en sevdiği etkinlik: Hiçbir şey yapmamak; adı: Michele... İşte burada... En sevdiği yemek nedir?"

Odada bir gürültü yankılandı. Pling plog, derken bir ekran aydınlandı, baskı makinesi bir kâğıt parçası kustu.

Bay Kakkolen bunu makineden koparttı ve yüksek sesle okudu: "En sevdiği yiyecekler: Puding ve kızarmış simit. Doğru mu oğlum?"

"Ah, evet, efendim..." dedi giderek şaşkınlığı artan Michele. "Gerçekten de simide ve pudinge bayılırım..."

"Mükemmel... O halde peçeteni tak, yemeğin bir dakika içinde hazır olacak." Çevrede ne bir buzdolabı ne de bir fırın göremeyen Michele hayretle:

"Ama nasıl olur..." dedi.

Çocuğun sözleri henüz tamamlanmıştı ki Bay Kakkolen klavyenin bir tuşuna bastı ve ekranda her tür puding ve simit belirdi; bir başka tuşa basınca da ekrandan silinen yiyecekler, tereyağı, un ve yumurta özleriyle sofrada beliriverdiler.

Bay Kakkolen bilgisayarı kapadı ve sofraya yaklaştı.

"Hiç çekinme yavrum, gördüğün her şey senin."

Michele bu sözleri ikiletmedi. Bir eliyle bir simidi yakalarken öteki eliyle kaşığı aldı ve pudinge daldırdı. On dakika sonra sofrada sadece kırıntılar ve kirli tabaklar kalmıştı. Michele o denli çok yemişti ki soluk alabilmek için pantolonunun önünü açtı. Uzun süredir kendini bu kadar iyi hissetmiyordu ve karıncığındaki şu sıcaklığa hasret kalmıştı. Bay Kakkolen karşısında oturmuş ona bakıyordu.

"Söyle bakalım," dedi, "beğendin mi yiyecekleri?"

"Oh, her şey harikaydı," diye yanıtladı onu Michele. Sonra bir an duraksadı. Yiyecekler midesinde cehenneme yaraşır gürültüler çıkarmaya başlamıştı.

Bir soru sormak istiyordu; ama bir yandan da korkuyordu. Bu adamın kim olduğunu tam olarak çözememişti. O iyi yürekli bir büyücü müydü, yoksa bir deli miydi? Ona güvenebilir miydi, güvenemez miydi? Sonunda, şu anda burada kalmak zorunda olduğunu düşünerek konuşmaya karar verdi.

"Bayım," dedi, "siz benim puding ve simit sevdiğimi nereden anladınız?"

Bay Kakkolen güldü. "Bu bir kum tanesi kadar basit! Bana senin bir arkadaşın söyledi."

"Benim bir arkadaşım mı? Ama benim hiç arkadaşım yoktur ki," diye karşı koydu Michele.

"Bundan emin misin?" diye sordu bu kez Bay Kakkolen ve yeniden klavyeye yaklaştı.

"Ah, evet bayım, ben şişman bir çocuğum ve hiç..." O sırada duvarın ortasındaki bir ekran aydınlandı.

Michele ona baktı. Bir yandan ötekine hızla giden beyaz ve siyah çizgiler vardı. Sonra ansızın bu çizgiler yok oldular ve bir görüntü belirmeye başladı. Bu beyaz, yüksek, gösterişli bir şeye benziyordu.

"Bunu tanıyor musun?" diye sordu Bay Kakkolen.

"Ama bu Buzz," diye bağırarak ayağa fırladı Michele. "Bu nasıl olabilir? Demek o..."

Bay Kakkolen'in yüzündeki ifade birdenbire değişti. Sanki bir şeyler onu rahatsız ediyordu.

"Belki de fazla konuştum," diye düşündü Michele.

"Artık yeter," diye bağırdı Bay Kakkolen, "zaten çok zaman kaybettim." Michele'yi omuzlarından tuttuğu gibi kapıdan dışarıya fırlattı ve kapıyı kapattı.

O gün, öğleden sonrasını kumsalda, San San Sansar'la yürüyerek geçiren Michele, Bay Kakkolen'in yaşamı üzerine pek çok bilgi edindi.

Bay Kakkolen'in gerçek adı Giuseppe Pimpinella idi ve kumsalda yaşamaya çekilmeden önce elektronik konularda büyük bir mucitti. Bu ad, sanatında kullandığı addı ve en önemli iki buluşundan geliyordu; Kak Detektör ve Kak Alarm.

Bunların ilki, diye açıkladı arka ayakları üzerinde yürümeye çalışan sansar, ayakkabıların burnuna takılan küçük bir sensördü. Yürürken kaldırımda minik veya büyük bir köpek kakası ile karşılaşan ayakkabı, sahibini yaklaşan tehlikeye karşı uyarıyordu, yani ayakkabının pis kokulu ve yumuşak bir şeye basmak üzere olduğunu haber veriyordu.

İkincisi olan Kak Alarm ise; titreşimle çalışan küçük bir aygıttı. Genellikle gömleğin yakasına takılırdı ve konferans verenler, siyasetçiler, profesörler ve yüksek sosyetenin hanımları için son derece yararlıydı. Aygıt, saniyeden daha kısa bir süre içinde burundan inen sümükleri haber verebiliyordu. Bu noktada bir hapşırık sesi çıkartıyor ve sahibine yaklaşmakta olan tehlikeyi bildiriyordu.

Michele bütün bunları dikkatle dinledi. Bu iki aygıt gerçekten de olağanüstüydü. Bir kez okuldayken öğretmenin bütün bir ders boyunca burnundan akan sümüğü ile nasıl rezil olduğunu anımsıyordu. Hiç kimse öğretmeni durumdan haberdar etmeye cesaret edemiyordu ve nihayet kadın bütün nefesiyle, "Hepinizi sınıfta bırakacağım," diye haykırınca koca bir sümük burnundan fırlamış ve uçarak ilk sıradaki öğrencinin üstüne yapışmıştı.

"Harika buluşlar," dedi heyecanla Michele. "Çok yararlı."

"Elbette Mik, Bay Kakkolen dünyanın en acayip, garip, üstün mucididir, gerçekten böyledir de, biraz... Biraz... Dalgındır."

"Nasıl dalgın yani?"

"Şey, arada sırada kafası karışır, minik karışıklıklar olur... Bak, örneğin; Kak Detektör onun minik başarısı olması gerekirdi; ama onun minik felaketi oldu."

"Neden? Oysa harika bir buluşmuş! Benim sahte annem, o iğne topuklarıyla bir kakaya basınca ciyak ciyak bağırırdı."

"Harika bir buluş, olağanüstü iyi; ama Bay Kakkolen, aynı zamanda kusurlu modeller de üretti ve bunlardan biri bil bakalım kimin eline geçti?"

"Bilmiyorum... Öğretmeninin mi?"

"Hayır, daha beter, çok daha beter. Hepsinin için-

de en kusurlu olan model, bütün minik galaksinin ve dünyanın Süper Bilimsel Enstitüleri'nin minik başkanı Yüce Başkan'ın eline düştü."

"Peki, işlemedi mi o zaman?"

"Hayır, hayır, feci feci, korkunç bir olay oldu! Bay Kakkolen, bunu yaparken bir sensörün kapalı devresini ters takmıştı, hem de minik kakaları uzaklaştırması gereken sensördü ters takılan. Ve bu durumda da ne olduğunu tahmin edebilirsin herhalde..."

"Eh, herhalde tam ters biçimde işledi."

"Ve sonra ne oldu sence?"

"Ama felaket bir şey bu!" diye bağırdı Michele, çünkü orada yaşanan sahne, gözlerinin önünde belirivermişti birden.

"Evet, aynen öyle oldu Mik, korkunçtu. Üç kilometre civarda bulunan tüm hayvanların tüm kakaları hızla üstüne akın ettiler. Minik felaket şu ki o gün sirkin biri, develeri ve filleri ile o yollardan geçip gitmişti... Anlayacağın... Mik, gerçek bir felaket yaşandı. Bu yüzden Bay Kakkolen telaş içerisinde laboratuvarını terk etti ve buraya saklandı." Sansarcık içini çekti. "Kim bilir ne çok kusurlu Kak Alarm yayılmıştır dünyaya!"

"Gerçekten çok hüzünlü bir öyküydü bu," dedi Michele ve yerde duran bir deniz kabuğuna öyle hızlı vurdu ki kabuk doğru denizi boyladı... Sonra laboratuvarda gördüğü bütün o bilgisayarları ve elektrik

kablolarını anımsadı. "Ama," dedi bir açıklama edinebileceğini umarak, "hâlâ çalışmaktan vazgeçmemiş sanırım."

"Minik elbette ki hayır! Bir minik mucit asla buluş yapmaktan vazgeçmez."

"Peki, şimdi ne müthiş bir minik şey. Öyle büyük bir şey ki tüm minik dünyayı değiştirecek... Ama," diye ekledi San San Sansar "bunu sana söyleyemem. Eğer söylersem beni sonsuza dek susturur. Bu bir Gizli Fare."

"Görünmeyen bir fare mi? Neye yarar ki bu?"

"Ah, Mik! Gizli Fare, çok gizli bir sır, dünyanın bütün kuş burunları ve tüm haşlanmış solucanları adına bile açıklanmaz."

Sessizlik içinde kumsal boyunca yürümeye başladılar.

"Ne garip yer," diye düşündü Michele, çevresine bakınarak. "Güneş var, hava sıcacık; ama çevrede ne bir denize giren, ne bir dondurmacı, ne bir sörf yapan, ne de bir sandal... Hiçbir şey görünmüyor."

Üstelik, Sıska Hamsiler Kliniği'ne yakın deniz yoktu ki. En yakın kumsal üç yüz kilometre uzaklıktaydı. Beş günde bu kadar yolu yürüyerek katetmiş olması mümkün müydü?

Güneş ufukta alçalmaya başlayınca San San geri dönmeyi önerdi. Dönüş yolunda denizden karaya doğru güçlü bir rüzgâr esmeye başladı. Michele bu-

nun alışılmış bir rüzgâr olmadığını hissetti. Uğultunun ortasında sesler işitir gibi olmuştu. Michele daha dikkatle dinlemeye başladı.

"Bu nasıl bir rüzgâr?" diye sordu Sansar'a.

"Bütün ötekiler gibi minik bir rüzgâr bu da," diye yanıtladı onu, bu sorudan rahatsız olan San San ve daha fazla konuşmamak için ileriye doğru koşmaya başladı.

Güneşin son ışıklarıyla eve vardılar. Kakkolen esrarengiz işini kesti ve bilgisayara, öğlenkinin aynısından bir akşam yemeği ısmarladı.

Yaşamında ilk kez Michele'nin pek iştahı yoktu. Odanın ortasında solgun bir lamba vardı ve ortalık öğlenkinden daha perişan bir görünüyordu. Michele korkmaya başlamıştı. Az sonra uyuyacaktı.

Acaba bu gece neler olacaktı? Minik Sansar'ın anlattıkları doğru muydu acaba? Bay Kakkolen hâlâ makinelerin çevresinde dönüp duruyordu; çok meşgul bir hali vardı. Acaba ne üstünde çalışıyordu? Michele gözleriyle San San Sansar'ı aradı. O da ortalıktan yok olmuştu.

Bay Kakkolen'in onu pek önemsemediğini fark edince kumsala gidip Sansar'ı aramayı düşündü. Parmak uçlarına basarak kapıya gelmişti ve dışarı çıkarak kapıyı çekmişti ki duvarın ötesinden Buzz'un sesini duyar gibi oldu.

"Bzzzaapppbrrrr? Zuuutttrrrr!"

Bu mümkün müydü? Acaba rüya mı görüyordu? Hayır, rüya görmüyordu! Bu gerçekten de onun sesiydi. Buzz oradaydı ve birisiyle konuşuyordu. Kendi adının da geçtiğini ve üstelik soyluluk unvanlarının da söylendiğini işitmişti: Tombul Yürek, Simitler ve Pudingler Markisi.

Michele merakına engel olamadı. Neyse ki anahtar deliği oldukça büyüktü ve içerisi görülebiliyordu. İşte Bay Kakkolen ekranın önünde duruyordu. Ekranda ne vardı acaba? Görebildiği iki ekranda siyah beyaz çizgiler geçiyordu; ama üçüncü ekranda... İnanılmaz bir şeydi bu... Üçüncü ekranda kendi evinin mutfağı görünüyordu: Beyaz ve kayıtsız edasıyla Buzz da tam ortada dikiliyordu.

Buzz, Bay Kakkolen ile onun hakkında konuşmaktaydı.

İşte o anda Michele, gözünü anahtar deliğine yapıştırmış dururken iki ekrandan biri aydınlandı ve Michele çizgilerin yerine anahtar deliğinden bakan kendi halini gördü.

Demek ki dışarıda bir kontrol kamerası vardı!

Oradan uzaklaşırken Bay Kakkolen'in bağırdığını işitti: "Pis casus!" Ve onu yakalayıverdi.

Michele, korkudan bacaklarının buzluktan çıkarılmış iki dondurma gibi eridiğini hissetti.

"Hayır... Hayır... Hiçbir şey görmedim ben... Bayım," diye kekelerken, Bay Kakkolen onu sürükleyerek laboratuvarına götürdü. "Hiçbir şey, yemin ederim... Sadece..."

Bak Kakkolen onu işitmiyordu bile. Onu bir iskemleye oturttu ve karşısına geçip yerleşti.

"Tamam oğlum," diye içini çekti, "çok kötü bir şey oldu, her şeyi öğrendin."

Michele bir kez daha bunu yadsımayı denedi.

"Ne yapalım?" diye sürdürdü konuşmasını Bay Kakkolen, "nasılsa eninde sonunda öğrenecektin; çünkü bütün bu uğraşlarım, seni yakından hem de çok yakından ilgilendiriyor."

Michele, bir yaprak gibi titremeye başladı.

"Sanırım," dedi adam, "arkadaşın Buzz ile konuştuğumu duydun."

"Hayır bayım, şey yani evet..."

"İşte ben uzun zamandır Buzz ile ilişki içerisin-

deyim, hem onunla hem de onlarca onlarca çamaşır makinesiyle ilişkim var. Aynı zamanda mikserler, çim biçiciler, ekmek kızartıcılar, elektrik süpürgeleri ve onların kuzeni olan halı döverler de ilişki içerisinde bulunduğum dostlarım. Son zamanlarda bir de yoğurt makinesi ve bir mikrodalga fırınla da tanıştım ve yapıcı bir diyalog geliştirdim. Benim bilgisayarlarım aracılığı ile onlarla her gün konuşuyorum ve onlar da her gün beni yanıtlıyorlar."

"Siz Buzz'un dilinden anlıyor musunuz?" diye sordu Michele.

"Elbette oğlum, hem Buzz'un hem öteki elektrikli ev aletlerinin dilinden çok iyi anlıyorum. Sana bunu az önce de söyledim değil mi? Onlarla her gün konuşuyorum dedim ya. Eğer o olmasaydı sen bu ormandan asla çıkamazdın."

"Demek oydu!" dedi Michele neşeyle, Buzz'un onu terk etmediğine sevinmişti. "Yani... O mu... Söyledi benim simit ve puding sevdiğimi?"

Bay Kakkolen içini çekti. "Evet Mik. Buzz bana senin, sahte annen, diyetlerin hakkında her şeyi anlattı. Anlayacağın, senin iyi ve mutsuz bir çocuk olduğunu söyledi bana."

"Ah, bu doğru bayım," diye mırıldandı Michele, kendi öyküsü onu da kederlendirmişti şimdi. "Bunlar çok doğru; ama yemek yemeyi çok seviyorsam ne gelir elimden?"

"Sorun bu değil," dedi Bay Kakkolen. "Ya da öyle görünüyor; ama sorun bambaşka. Düşün bak..." diye sürdürdü konuşmasını sakalını kaşıyarak. "Yıllar önce buraya bir çocuk geldi, onu bana en sevdiğim arkadaşlarımdan biri olan yaşlı bir çamaşır makinesi yollamıştı, her neyse fazla uzatmayayım; oğlan, yazar bir adamla şair bir kadının çocuğuydu. Anne-babası çocuğun tüm zamanını bir kitaplığın loşluğunda geçirmesini, hareket etmeden, kımıltısız oturmasını istiyorlardı. Oysa çocuğun tutkusu neydi biliyor musun?"

"Yemek yemek mi?"

"Hayır, onun tutkusu ragbi oynamaktı. Uzun boylu ve bir boğa gibi güçlüydü, görmeliydin onu. Gerçek bir şampiyon olabilirdi. Oysa ailesi onu hep evde kapalı tutuyordu. O da çamaşır makinesi ile arkadaş olmuştu. Makinenin önüne oturuyor ve ona şöyle diyordu: 'Benim çamurlu tişörtlerimi ne zaman yıkayacaksın, benim çamurlu tişörtlerimi ne zaman yıkayacaksın...' Elbette işi fazla uzatmadan o çocuğu kurtardım. Ama artık..."

"Artık..." diye yineleyen Michele kendi geleceğini karanlık görmeye başlamıştı.

"Artık," dedi Bay Kakkolen, "on tane yardımcım bile olsa elimden bir şey gelmez. Sorun çok yaygınlaştı. Her gün dünyanın her bir yanında elektrikli ev aygıtlarından binlerce yardım çağrısı alıyorum: Burada şundan mutsuz bir çocuk var, burada bundan

mutsuz olan bir çocuk var... Bunların hepsine kulak verecek olsam inan bana deliririm."

"Peki, o halde..."

"O halde sorun dağlar gibi yığılı çocuğum. Anlayacağın hiçbir ana-baba artık kendi çocuğundan hoşnut değil."

"Hepsi çok fazla mı yiyor?"

"Kimi çok yiyor, kimi çok aç; kimi çok konuşuyor, kimi suskun; kimi bulutları seyretmekten hoşlanıyor, kimi gözlerini bir kez bile yukarı çevirmiyor. Anlayacağın bugünün dünyasında hayatından memnun hiçbir çocuk yok."

"Gerçek bir annesi olanlar da mı?" diye sordu kendi durumunu düşünen Michele.

Bay Kakkolen öncekinden daha derin derin iç geçirdi ve giysisini oluşturan gazetelerin birini düzeltti. "Ne onlar mutlu çocuğum ne de yetimler."

"Peki, o halde?"

"Hal şu ki: Bu işlerin içinde bir tuhaflık var."

"Bir büyü mü?" diye sordu Michele, çünkü artık büyünün varlığına iyiden iyiye inanır olmuştu.

Bay Kakkolen bunu yanıtlamadı; ama sözlerine devam etti:

"Buradaki bunca aygıtımla, bunca yıldır incelemeler yaptım, fazla uzatmamak için sana anlatmayayım ve bende derin kuşkular oluştu. Nasıl söylemeliyim bilmiyorum; ama elimizi çabuk tutmalıyız."

"Tutmalıyız mı?" diye yineledi onun sözlerini Michele. Kulaklarına inanamıyordu. "Bizden mi söz ediyorsunuz?"

"Evet, sen ve ben birlikte bir şeyler yapmalıyız. Seni bu yüzden getirttim zaten buraya."

"Ama ben..."

"Sen Buzz'un yanıldığını mı söylemek istiyorsun? Yoksa bir şövalye değil misin?"

Michele bu söz üzerine hemen ayağa fırladı.

"Evet efendim! Ben Tombul Yürek'im!"

"Ve hiçbir şeyden korkmaz mısın?"

"Hiçbir şeyden efendim!" diye bağırdı kuvvetle. Aslında Michele yalan söylemişti, çünkü şişko göbeğinin tekerleği korkudan bir puding gibi titremekteydi. Bay Kakkolen, ona dağlar gibi yığılan sorunları anlattı.

"Buraya bak," dedi bir ekranı aydınlatırken. "Ne görüyorsun?"

Burada gökyüzüne dek uzanan onlarca gökdelen görünüyordu.

"Bir kent görüyorum efendim," dedi Michele.

"Peki, ya kentin içinde ne görüyorsun?"

"Pek çok otomobil, koşuşan pek çok insan görüyorum."

"Bu insanlar sana nasıl görünüyorlar?"

"Sıska," diye yanıtladı Michele, çünkü insanlarda en önce dikkatini çeken özellik kiloları olurdu.

"Sıska ve başka?"

Bay Kakkolen ekrandaki görüntüyü dondurdu. İlk planda kımıldamadan duran onlarca kişi vardı. Acaba onları tanıyor muydu? Ah, evet! İşte bu yüzlerdeki anlatım kendi sahte annesinin yüzündeki anlatımla aynıydı.

"Bunların aceleleri var efendim ve... Şey... Sanki, evet, hepsi biraz sinirli görünüyor."

"Doğru, Mik, aynen öyle. Hepsi çok sinirli. Şimdi şu yeni görüntüye bak."

Ekranda öncekinden başka bir kent görüntüsü belirdi. Bay Kakkolen aynı soruları yineledi. Michele de yüzleri inceledikten sonra aynı yanıtları verdi.

"Hepsinin acelesi var ve hepsi sinirli."

Ekrandan üç-dört kentin daha görüntüsü akıp gitti. İnsanların tenlerinin rengine bakan Michele, hepsinin değişik anakaralarda yaşadığını anladı. Ama yüzlerdeki anlatım hepsinde aynıydı sanki. Herkesin acelesi vardı ve herkesin öfkesi burnundaydı.

Başka bir monitörün önüne geçtiler.

"Ve şimdi Mik, şuraya bak."

Renkli bir ekran aydınlandı. Yavaş yavaş beliren görüntüde Alp Dağları'nın çayırları ortaya çıktı. Yeşil, pırıl pırıl parlıyordu ve otun üzerinde ayakta duran ya da yere uzanan pek çok inek vardı.

"Burada ne görüyorsun Mik?"

"Kırları efendim."

"Başka?"

"Pek çok da inek."

"Peki onlar nasıl?"

"Ama efendim! İneklerin hepsi aynıdır. Onların yüzü yoktur ki!"

"Minik buuum!" diye bağırdı bu arada odaya girmiş olan Sansarcık. "Tam minik insanlara yakışır sersemce bir yanıt."

"Mik," dedi Bay Kakkolen, doğrudan onun gözlerinin içine bakarak. "Buzdolaplarının tümü aynı mıdır?"

Michele, Buzz'u ve sınıf arkadaşının evindeki buzdolabını geçirdi aklından.

"Ah, hayır efendim, hiçbiri birbirine benzemez."

"Şunları görüyor musun? İneklere yeniden bak bakalım."

"Eh, ne diyebilirim ki? Hepsi pek sakin görünüyor. Ama efendim, inekler her zaman sakindirler."

"O zaman şuraya bir bak."

Ekrandaki görüntü değişti. İneklerin yerine bir grup aslan görünüverdi.

"Ya bunlar?" diye sordu Bay Kakkolen.

"Bunlar aslan. Uyuyor ve karınlarını kaşıyorlar."

Bay Kakkolen bir düğmeye basarak tüm ekranları söndürdü.

"Demek ki oğlum, aslanlar uyuduklarına inekler sakin olduklarına göre, bundan çıkartacağımız ders..."

Michele bu konuşmalardan hiçbir şey anlamıyordu.

"Efendim," dedi, "benim mantığım biraz zayıftır."

"Dene bakalım."

"Eh, şöyle diyebilirim: Eğer aslanlar uyuyorsa ve inekler sakinse, demek ki aslanlar inekleri yemiyor."

"Hayır!" diye bağırdı Bay Kakkolen. "Büyük bir yanlış bu. Eğer inekler sakinse, aslanlar uyuyorsa ve insanlar sinir içinde ordan oraya koşuşturuyorlarsa bu demektir ki..."

"Onların acelesi vardır," diye mırıldandı Michele giderek zayıflayan sesiyle.

"Hayır!" Bay Kakkolen'in sakalı titremeye başlamıştı. "Hayır, eğer insanlar sinir içinde koşuşturuyorlarsa dünyada ters giden bir şeyler var demektir: İşte sorunun olduğu tepe bu... Anladın mı şövalyem?"

Her ne kadar hiçbir şey anlamamışsa da Michele haykırıverdi:

"Elbette efendim!" dedi ve pürdikkat kesildi. Bay Kakkolen aydınlık bir kadrandaki saate baktı.

"Eyvahlar olsun!" diye bağırdı. "Çok geç olmuş. Çalışmaya koyulma zamanı... Sen Mik, şuraya geç ve sen de San San, PİX yazan şalteri kaldır."

"Hemen Minik Bay," diye bağırdı telaşla Sansarcık. Gizli Fare operasyonunun başlamak üzere olduğunu sezerek sevinmiş ve dipteki odada gözden kaybolmuştu. Birkaç saniye sonra içeriden o tiz sesi işitildi: "Minik tamam Bayım."

Michele, bir köşede durmuş ve olan biteni dikkatle izliyordu. Odanın tabanı titremeye başladı, yerler

titredikçe tüm ev titremeye başladı. Her yer öylesine derin bir titremeye tutulmuştu ki korkunç bir çatırtıyla tabanda büyük bir açılma oldu. Kara bir delik belirdi ve bu delikten yavaş yavaş cam bir kafes çıkmaya başladı. Sonra yer yeniden kapandı ve gümbürtülü bir biçimde her şey eskisi gibi kırıltısız bir hal aldı.

Michele bu garip aygıtı inceledi: İçine bir çocuğun sığacağı büyüklükte olan bu kafesin dört bir yanı rengârenk elektrik telleri ile sarılmıştı. Bunun sadece görüntüsü bile göbeğinin titremesine neden olmuştu. Acaba neye yarıyordu bu acayip aygıt? Michele'nin içinde değişik bir önsezi vardı; ama konuşmaya cesaret edemiyordu.

Bu arada Bay Kakkolen, üzerindeki giysiden bir kuştüyü çekip çıkarttı ve bununla, sanki eski bir otomobiliymiş gibi, aygıtın tozunu almaya başladı.

"Bir şeyler yemek ister misin Mik?" diye sordu toz alma işlemi bitince.

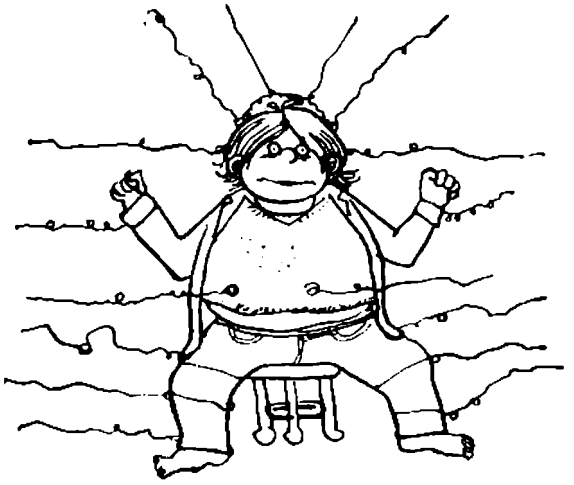
Michele'nin midesi çelik bir kasa gibi sımsıkı kilitlenmişti sanki.

"Şi.. Şimdi mi? Neden... Şimdi yemeliyim?.." Bak Kakkolen omuzlarını silkti.

"Ne bileyim, tok karnına çalışmak daha iyidir diye düşünmüştüm."

"Ama ben, efendim, çalışmayı bilmem," diye yanıtladı titremesini gizlemeye çalışan Michele.

"Şimdilik tek yapman gereken şunun içine girip oturman."

"Bu... Bunun içine-mi, efendim? Ama... Bu... Nedir? Yoksa... Zaman makinesi mi?.."

"Fazla soru sorma oğlum. Üzerine bir kazak giy, yaprak gibi titriyorsun. Şimdi grip olman hiç işime gelmez doğrusu. San San," diye buyurdu Bay Kakkolen, "onu yerine götür."

Sansarcık buyruğa uydu ve eğilerek kafesteki camdan kapıyı açtı.

"Buyrun minik şövalye, rahatınıza bakın."

Michele ortada duran tabureye oturunca Bay Kakkolen onun yanına geldi ve kollarına, başına ve bacaklarına elektrik kabloları bağladı.

"Mik," dedi çıkarken de, "şimdi sana bazı sorular soracağım, bana dürüst yanıtlar vermeni istiyorum."

"Pe... Peki efendim..." dedi Michele.

Bir an sessizlik oldu. Bay Kakkolen klavyenin yanına geldi ve laboratuvardaki tüm elektrik kumandalarını çalışır hale getirdi.

"Ah, anneciğim," diye düşündü oğlancık. "Neden senin sözlerini dinlemedim? Şimdi burada olacağıma, seninle ve babamla parkta koşuyor olacaktım ne güzel!" Duyduğu korku ansızın eskiden nefret ettiği şeylerin gözüne güzel görünmesine neden olmuştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bay Kakkolen.

"Her şey yolunda minik!" diye mırıldandı incecik sesiyle Michele.

"Harika! Haydi başlayalım. Şimdi... Şimdi..." Bay Kakkolen ceplerinde bir şey arıyordu. "Şu formüllerim de nerede? Ah, işte buradaymış."

Michele, Bay Kakkolen'in cebinden mutfak defterine benzeyen koca bir defter çıkardığını gördü.

"Bakalım... Sayfa... Sayfa..."

"Sayfa minik üç yüz yirmi bir!" diye anımsattı San San yüzünde garip bir gülümseme ile.

"Evet, tamam, sayfa üç yüz yirmi bir."

Bay Kakkolen dimdik durdu ve ciddi bir sesle okumaya başladı: "Sen, burada bulunan Michele Fuscellini, tanıkların önünde Simitler ve Pudingler Markisi olduğuna yemin eder misin?"

"Evet... Evet..." diye kekeledi Michele.

"Aynı zamanda şövalyelik unvanını Pinguinik marka, 812 model 3 Mart 1988 tarihli buzdolabından aldığını da onaylıyor musun?"

"Evet... Efendim."

"Senin savaş adın 'Tombul Yürek' mi?"

"Evet, efendim."

"Peki, sen hiçbir şeyden korkmaz mısın?"

"Hayır, efendim. B... Ben ejderhalarla savaşabilir, kurbağaları öpebilirim..."

"Harika... Peki, dünyada bir şeylerin yanlış gittiğini düşünüyor musun ya da dünyanın bu gidişinden sen de hoşnut değil misin?"

"E... Evet," dedi Michele. Ama tepede çarpık duran bu şeyin ne olduğunu anlamıyor ve kendi kendine bunu soruyordu.

"O halde sonuç olarak sen D. E. D. O. için çarpışmaya hazır mısın?"

"Dedooo mu?" diye bağırdı Michele.

"D. E. D. O. Mik," dedi sert bir sesle Bay Kakkolen. "D. E. D. O."

Michele bir an sessiz kaldı. Sonra, elinden başka bir şey gelmeyeceği için bütün gücünü topladı ve incecik bir sesle mırıldandı: "Evet."

"Mükemmel," diye haykırdı Bay Kakkolen, buna çok sevinmişti. "Şimdi işimize bakabiliriz... San San.."

"Minik buyrun Bayım?"

"Formülün bulunduğu sayfa kaçtı?"

"Üç bin bir, Bayım."

Bay Kakkolen kocaman kitabı karıştırmaya başladı.

"... İki bin dokuz yüz doksan dokuz... Üç bin... Üç bin iki.. San San!.."

"Buyurun Bayım?"

"Bize gereken sayfa eksik."

Sansarcık omuz silkti.

"Bu minik farelerin işi olmalı. Minik kültüre bayılıyorlar."

Michele bağlı olduğu sandalyede, rahatlığını hissederek içini çekti.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu. Bay Kakkolen kitabı kapattı.

"Tam bu noktada işi yarıda bırakamayız, demek ki aklımda kalanlara göre çalışmak zorundayım."

Michele, Sansarcık'ın kendisine söylediklerini anımsadı: "Bay Kakkolen, çok ama çok dalgındır." demişti. Bu nedenle bir yumruğun gelip boğazını tıkadığını hissetti. Sanki artık soluk alamaz olmuştu.

Bu arada Bay Kakkolen kafese yaklaşmıştı. Gözlerini kapatıp ellerini ileriye doğru uzatmış öylece duruyordu. Sesi daha gür çıkmaya başlamıştı.

"Uçan kelebek, gördü bir şebek, neredeydi şu eşek... Ve..."

Sansarcık onu giysisinden çekiştirmeye başladı:

"Bayım, bu iki yüz ellinci reçeteydi!"

Bay Kakkolen gözlerini açtı. "Haklısın. San San, az daha korkunç bir yanlışlık yapmak üzereydim. Neyse, yeni baştan başlayalım."

"Yağlı tereyağları adına, gizli pekmezler şanına.."

"Bayım," diye bağırdı bu noktada Sansarcık ve gene adamın giysisini çekiştirmeye başladı. "Bayım, bir yanlış!.."

Bay Kakkolen kendini öylesine kaptırmıştı ki onu duymadı bile.

"Ributantissimus atque untuosissimus per omnia cieli svollazantur per seculissimus muccimollisseme molacchiose ex ciccio intrepidus. Pimpim li, pimpila, büyü hemen buraya!"

Bu Latince sözcükleri duyan Michele, az çok bilgisi ile yüzyıllardır gökyüzünde uçan iğrenç bir hayvandan söz edildiğini anlar gibi olmuştu ve aynı anda bedeninde birtakım değişiklikler hissetmeye başlamıştı: Parmaklarından burnuna, burnundan ayak parmaklarına doğru bir karıncalanma başlamıştı. Bu karıncalanma giderek şiddetlenmiş ve Bay Kakkolen formülü söylemeyi bitirdiği anda, Michele kendini tavana yapışmış durumda buldu. Sanki kanatları varmış gibi tavan kirişleri arasında uçup duruyordu.

Bay Kakkolen gözlerini yeniden açtı.

"Mik nerede?" diye sordu kafesin boş olduğunu görünce.

"Minik tepede!" diye yanıtladı onu Sansarcık ve alaylı biçimde gülmeye başladı.

"Bay Kakkolen!" diye bağırdı Michele. "Aşağıya nasıl ineceğim?"

"Kanatlarını kıvır ve aşağıya doğru süzül."

"Kanatlarımı mı?" dedi, kendini hâlâ bir çocuk sanan Michele.

"Kanatlarını evet, minik kanatlarını," diye çığlık attı San San. "Ve tüm yarasaların yaptığı gibi yüzünü çarpma sakın!"

Bay Kakkolen onu susturmaya çalıştı.

"Bütün neler gibi?" diye bir çığlık da Michele attı ve kollarının yerinde kanatlar çıktığını görünce kanının damarlarının içinde donduğunu hissetti.

Bay Kakkolen buyurgan bir sesle, "İn aşağıya," dedi, "ve fazla uzatma!"

Michele onun sözünü dinledi. Kanatlarını biraz

sağa, biraz sola kıvırdı, başını aşağıya doğru eğdi ve inmeye başladı.

Tam ayaklarıyla bir iskemlenin sırtına tutunacakken müthiş bir dehşet çığlığı attı. Bir bilgisayarın sönük ekranında kendini görmüştü.

"Efendim!" diye bağırdı. "Ben bir yarasa olmuşum!"

Bay Kakkolen sakalını düzeltti. "Evet, küçük bir yanlışlık oldu."

"Kü... Küçük-mü?" diye kekeledi Michele ve bir an için yarasaların ağlayıp ağlayamadıklarını düşündü.

"Çok küçük Mik. Seni bir albatros kuşuna değil de yarasaya dönüştürdüm, hem de özel, çok özel bir yarasa oldun."

Michele gözyaşlarının ırmak gibi gözlerinden aktığını, yüzündeki tüyleri ıslattığını hissetti.

"Ama efendim," diye mırıldandı gözyaşlarının arasında "Ben... Ben... Bir çocuk olmak istiyorum."

"Saçma sapan, abuk subuk!" diye kükredi Bay Kakkolen. "Önemli olan insanın kendini nasıl hissettiğidir, nasıl göründüğü değil! D. E. D. O. planımızın ilk aşaması için bir süre sessiz uçman gerekiyor ve bu durum gayet iyi."

Michele, büyük ve sert burnunu gürültüyle çekti.

"İyi ama... Ne zaman yeniden bir çocuk olabileceğim?"

İçten içe Bay Kakkolen'in formülün tersini anımsayamayacağından korkuyordu.

"Sakin ol, sabırlı ol oğlum! Her işin bir sırası var. Sen bu arada bana nasıl uçtuğunu bir göster bakayım."

Michele söyleneni yaptı. En şişko halinde bile bu kadar iğrenç olmamıştı. Kanatlarını çırptı ve masanın üzerinde uçtu.

"Aferin sana! Mükemmel!" diye bağırdı Bay Kakkolen ve bir elini giysisinin cebine sokarak bir kâğıt çıkarttı.

"Şimdi gelelim uygulanması gereken kurallara: Benim sağlam kuşkularımı daha da sağlamlaştırmak için bu akşam uçuşa geçeceksin ve doğru kente uçacaksın. Orada üç gün kalacaksın, geceleri uçacak, gündüzleri uyuyacaksın ve tam belirtilen zamanda büyük planımız için gerekli bilgilerle buraya geri döneceksin."

Bunları söyleyen Bay Kakkolen, eline tüneyen Michele'yi yavaşça havaya kaldırdı ve laboratuvarın kapısına yaklaştı.

Hiçbir şey anlamamış olan Michele, başka sorular sormak istiyordu; ama buna zaman bulamadı, çünkü Bay Kakkolen kapıyı açmış ve düğünde güvercin fırlatan kişilerin edasıyla onu havaya savurivermişti.

Belirli bir yüksekliğe gelen yarasaya seslenerek

şöyle dedi, "Haydi uç oğlum ve sivrisinek yemeyi unutma!"

"Ve minik sinekleri de!" diye ekledi Sansarcık. Sonra kapıyı kapattılar ve Michele kendini gecenin karanlığında yapayalnız hissetti.

Kafası karışmış şekilde bir süre kumsalın üzerinde uçtu; sonra daha yükseldi ve uzakta, çok uzakta solgun bir ışık gördü.

"Bu kentin ışığı olmalı," diye düşündü ve kararlı bir kanat çırpışı ile o yöne doğru uçmaya başladı.

Yanlış mı Yanlış!

Bir yarasa olmak elbette hoş değildi; ama varoşlardaki ilk evlerin üzerinden geçen Michele'ye göre, uçmak pek eğlenceliydi. Her şeyden önce artık göbeğinin ağırlığını duymuyordu. Ne göbeğinin ne de şişko baldırlarının. Kollarını biraz kımıldatması yetiyordu, bir tül gibi sağa sola savruluyordu, yükselmek de alçalmak da pek kolaydı. Evler, ırmaklar, ağaçlar, otomobilleriyle yollar, trenleriyle demiryolları tepeden bakınca birer oyuncak gibi görünüyordu.

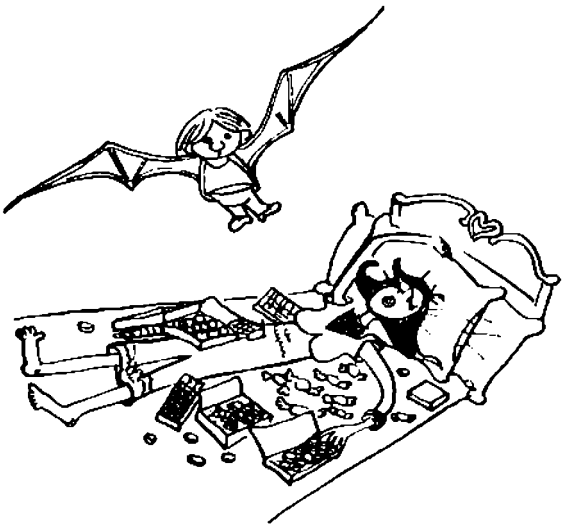
Yükseklerde uçtuktan bir süre sonra Michele bir zamanlar aşağıda bir çocuk olarak yaşadığını hayal bile edemez oldu. Sahte annesiyle sahte babasını en son gördüğünden beri ne kadar zaman geçtiğini hesaplamaya çalıştı. Bir hafta mı, bir ay mı, yoksa bir yıl mı geçmişti acaba? Sıska Hamsiler Kliniği'nden kaçtığından beri günlerin hesabını tutamaz olmuştu.

Sahte ailesini düşünen Michele ansızın tüylerinin altında bir sıkışıklık hissetti. Bu kalbiydi.

"Onları özledim," diye düşündü. Hem yorulmuştu hem de gerçek görevinin ne olduğunu bilmiyordu, bu yüzden kendi evinde bir mola vermeye karar verdi.

Evini bulması hiç de zor olmadı. Yukarıdan annesiyle alışverişe gittiği büyük alışveriş merkezini gördü. Az ötede ilkokulu vardı ve oradan çınarlı bulvar boyunca ilerleyince büyüdüğü bahçeli minik eve varılıyordu.

Michele, sessizce kanat çırparak evine yaklaştı. Bahçeyi otlar bürümüş, pas tutan bisikleti duvara dayanmış duruyordu. Ay ışığı sayesinde evin içini görebiliyordu. Bir pencerenin önüne kondu ve yüzünü

cama dayadı: Burası salonun penceresiydi ve Michele'nin dikkatini ilk çeken şey; ortalığın dağınıklığı ve çevreye saçılmış boş çikolata kutularıydı.

"Belki sahte annem artık burada oturmuyordur," diye düşündü ve bundan emin olabilmek için hemen yatak odasının penceresine uçtu.

Hemen gördü annesini. Sıcak nedeniyle yatak örtüsünü açmadan üzerinde uyumuştu. Bu odada da dağınıklık ve boş şekerleme kutuları dikkat çekiyordu. Annesinin yüzü çok kederli görünüyordu.

"Birkaç yüz gram almış olmalı," diye düşündü Michele ve tam o anda inanılmaz bir şeyin farkına vardı. Annesinin başının üzerinde bir monitöre benzeyen, kare biçiminde bir bulutçuk vardı ve sanki programı alamayan bir monitör gibi bulutçuk siyah beyaz çizgiler gösteriyordu.

"Acaba bu nedir?" diye düşündü Michele ve durup onu seyretmeye başladı.

Sonra birdenbire güneşin ilk ışınları gökyüzünde yükseliverdiler ve bulutçuk sihirli gibi dağılıp gitti. Michele kanadıyla yüzünü örttü: Işık onu çok rahatsız ediyordu.

"Saklanmalıyım," diye düşündü ve hemen pencerenin önünden uçup gitti.

Michele yarasaların yaşamları hakkında pek fazla bilgi sahibi değildi. Onların iğrenç olduklarından başka tek bilgisi, televizyondan gördüğü bir filmden

ileri geliyordu: Yarasaların mağaralarda baş aşağı sallanarak uyuduklarını seyretmişti bu filmde. Onların yaşadığı mahalle çağdaş bir semtti ve burada mağaralar, dehlizler yoktu.

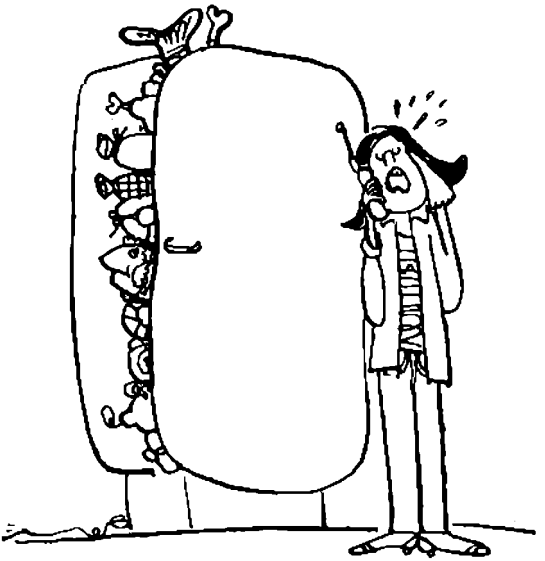
"Tek karanlık ve gizli yer," diye geçirdi aklından Michele, "şömine bacası." Ve hemen zaman yitirmeden çatıya uçup bacanın içine daldı.

Burada yoğun bir karanlık vardı ve dar baca duvarları yağlı kurumlar yüzünden kayganlaşmıştı. Michele çok dikkatli davranarak ve her bir tuğlaya tutunarak aşağıya indi. Tutunacak bir nokta kalmayınca ayaklarının uzun tırnaklarıyla oracığa tutundu ve çamaşır ipine asılı bir gömlek gibi kendini baş aşağı salıverdi.

Biraz bu garip duruş nedeniyle, biraz da son saatlerde başına gelen bunca olağanüstü olay nedeniyle hemen uykuya dalamadı.

Annesinin başının üzerinde gördüğü o bulutçuğu düşünüp duruyordu. Bunun ne olduğuna bir türlü akıl sır erdiremiyordu. Sonunda yorgunluğa yenik düştü ve uyudu. Rüyasında, uyanıkken anlayamadığı şeyi çözüverdi: O bulutçuk düşlere ayrılmış yerdi. Demek ki sahte annesi siyah beyaz çizgiler görüyordu rüyasında, bu da hiçbir düş görmediği anlamına gelirdi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye düşündü Michele ve o anda telefonun gürültüsüyle gözlerini açıverdi.

Telefon aygıtı tam şöminenin yanında durduğundan Michele tüm sesleri rahatça duyabiliyordu. Dörtbeş çalıştan sonra annesi telefonu açtı ve "Alo!" dedi. Sesi çok yorgun çıkıyordu.

"Arayan sahte babam olmalı," diye düşündü Michele.

"Bir haber yok mu?" diye sordu sahte annesi. "Polis de bilmiyor mu? Ya itfaiyeciler? Ya dalgıçlar? Ya paraşütçüler?"

Sonra kısa bir sessizlik oldu.

Michele annesinin iç çektiğini işitti: "Ah, Arturo, artık dayanamıyorum..." Sonra şimdiye dek hiç yapmadığı biçimde gürültüyle burnunu çekti. "Döner mi dersin? Evet evet, tatlım, buzdolabını yiyeceklerle dol-

durdum. Kileri de evet... Bisküviler, pudingler, simitler, ton konserveleri, dondurmalar... Ah Arturo acaba nerededir? Yolda şişman bir çocuk gördükçe..."

Annesi utanmadan ağlamaya başladı.

"Benden söz ediyorlar," diye düşünen Michele'nin gözleri yaşardı. Kendini tutmaya çalıştı. Ama boşunaydı. Bir saniye sonra bacanın içinde müthiş bir hapşırık yankılandı. Bu hapşırıkla ayakları da tutundukları yerden koptular ve Michele ağır bir taş gibi şöminenin içine düşüverdi.

"Arturo," dedi annesi telefonda, "garip bir şey var... A AAaaaaaaaahhhhh!"

Michele odanın içinde uçmaya başlar başlamaz, annesinin o müthiş çığlığı ile karşılaştı.

"Anneciğim, benim," diye bağırdı sesinin bütün gücüyle ve ona doğru uçmaya başladı.

Annesi elinden telefonu atarak yakında duran saplı bir süpürgeyi kapıverdi.

"Lanet olasıca iğrenç hayvan, ben... Şimdi... Seni... Mahvedeceğim... Un ufak edeceğim..." diye bağırıp, hayvanın peşinden koşmaya başladı.

Saplı süpürge odanın içinde bir beysbol sopası gibi savrulmaya başlamıştı. Michele artık kaçamayacağını hissediyordu. Nefes nefese kalmıştı ve gene de annesine seslenmeye çalışıyordu, "Benim, anneciğim, benim, Michele'm, senin minik filinim."

Hepsi boşunaydı. Annesi onu işitemiyordu.

Bitkin düşen Michele, son gücüyle açık bir pencereye uçtu ve dışarı kaçarak ilk dalın üzerine kondu. Orada tünemekte olan kuşların hepsi onu görür görmez korku içinde kaçıştılar. Michele, tüylü sırtıyla dala dayandı. Kalbi tıp tıp çarpıyordu ve gözyaşları çağlayan gibi yüzünden karnına doğru akıyordu.

"Bay Kakkolen," diye bağırdı hıçkırıklarının arasında, "Bay Kakkolen! Buzz! Bana yardım edin! Yeniden çocuk olmak istiyorum!"

Kimseler yanıtlamadı onu.

Artık akşam olmaktaydı. Çevredeki evlerin ışıkları birer birer yanıyordu, havada mutfakların kokusu duyuluyordu.

Michele bütün bu olayların sorumlusunun kendisi olduğunu düşündü. Buzz'un verdiği şövalyelik unvanını üstlenmeseydi, Sıska Hamsiler Kliniği'nden kaçmasaydı, bütün bunlar gelmezdi başına. İçini çekti. Artık elinde tek bir şey kalmıştı: Yarasalık görevlerini yerine getirmek.

Hafifçecik bir uçuşla daldan uçtu ve bahçeden kente doğru yöneldi. İnsanların ne rüyalar gördüğünü öğrenmek istiyordu. İlk önce okuldaki öğretmeninin evine gitti. Öğretmeni iskemlede oturmuş, başı çocukların ödev kâğıtlarının üstüne düşmüş ve uyuyakalmıştı. Onun üzerinde de sahte annesininkiyle aynı buluttan vardı, yani hiç düş görmüyordu.

"Rastlantı olmalı," diye düşündü ve sütçünün rü-

yalarını kontrole gitti. Adam karısıyla büyük ve düzenli bir yatakta yatmaktaydı. Her ikisinin yüzü de kederliydi ve bulutlar, balıkları ölmüş bir akvaryum gibi boştu.

Bunun üzerine benzinciye, okulun önündeki trafiği yöneten polise, dondurma satan kıza gitti: Hiçbiri düş görmüyordu.

"Rastlantı olmalı," diye düşündü yeniden ve bu sefer sahte babasının evine doğru uçtu.

"En azından o," diye geçirdi aklından, "yepyeni, pırıl pırıl yarış arabaları görüyordur."

Babası gürültüyle horluyor ve bir böcek gibi kendi gövdesine kıvrılmış uyuyordu; ama o da hiç rüya görmüyordu.

Bu kez durumdan iyice kuşkulanan Michele, karşısına çıkan tüm pencerelerden içeriye baktı. Onlarca, onlarca kişi başlarının üstlerinde asılı boş bulutçuklarla uyuyorlardı. Şafağın ilk ışıklarıyla kilisenin çan kulesine gizlendi ve burada çanlara asılarak dinlendi.

Ertesi gece, bir önceki gecenin turunu yineledi ve yine aynı şeyleri gördü: Dünyanın hiçbir yerinde hiç kimse rüya görmüyordu.

"Ne garip!" diye düşündü Michele ve üçüncü gününü de doldurduğu için kanatlarını çırparak kenti terk etti ve Bay Kakkolen'in laboratuvarına geri döndü.

Onu ilk gören San San Sansarcık oldu. Laboratu-

varın kapısında durmuş tüylerini temizliyordu ki Michele yavaş yavaş uçarak kumsalın üzerinde bir tur attı.

"Efendim!" diye bağırdı ayağa kalkarak. "Minik yarasa dönüyor."

Bay Kakkolen, Michele'nin beceriksizce yere indiği anda çıktı dışarıya. Onun yanına gitti ve onu avucuna aldı.

"Merhaba evlat, nasıl geçti?"

Michele soluksuz kaldığından bir süre içinde dinlendi. Konuşacak hali yoktu. Sonra doğruldu ve şöyle dedi:

"Efendim, canlı olmam bir mucize!" dedi ve kendi evinde yaşadığı korkunç serüveni anlattı Bay Kakkolen'e.

Bay Kakkolen bu öyküyle pek ilgilenmemişti. Boş kalan eliyle sinirli biçimde sakalını çekiştiriyor ve "Hımmm, hımmm," diyordu.

"Anlaşıldı," dedi sonunda. "Bunlar bir yarasa için sıradan, çok çok sıradan olaylar!" Ve başka bir şey eklemeden Michele'yi avucundan indirmeyerek yeniden laboratuvarına girdi.

"Serüveninin geri kalanını anlatmadan önce karnını doyur istersen," dedi içeriye girip, Michele'yi masaya bırakınca. Sonra da gidip büyük bilgisayar ekranını çalışır hale getirdi.

"Sivrisinek mi istersin, karasinek mi?" diye sordu.

Michele'nin içi kalktı. "Aslında efendim," dedi yalan söyleyerek, "pek de aç değilim... Uçarken karnımı doyurmuştum."

"Böylesi daha iyi," dedi Bay Kakkolen "zaman kazanmış oluruz." Bunu söyler söylemez minik yarasanın karşısına geçip oturdu.

"Söyle bakalım Mik, belki şu radarlı süper kulaklarınla D.E.D.O. planının gerekli olduğuna dair birtakım duyumlar almışsındır. Sence de dünyada yolunda gitmeyen bir şeyler var mı?"

Michele içini çekti. "Eh efendim," dedi, "gerçeği söylemek gerekirse bir şeyler gördüm; ama bunlar hayal miydi gerçek miydi bilemiyorum."

"Sahiden mi?"

"Şöyle örneğin; sahte annemi uyurken gördüm ve... Ve başının üstünde asılı duran, bulutçuk gibi bir şey vardı ve..."

"Ve içinde ne görünüyordu?"

"İşte efendim, en komiği de bu ya içinde hiçbir şey görünmüyordu."

"Dünyanın bütün sesötesi sesleri adına! Bundan emin misin?"

"Çok eminim Bayım! Ne benzincininkinde ne polisinkinde bir şey vardı; hatta öğretmenimin ve dondurmacı kızınki bile boştu."

Bay Kakkolen ayağa kalktı ve kollarını havaya kaldırdı.

"Perreka!" diye haykırdı. "Perreka! Bütün kuşkularımda haklıydım! Yani anlayacağın evlat, ben haklıydım."

Michele tüylü karnına ve saydam kanatlarına baktı. İçini çekti; acaba görevini yerine getirebilmiş miydi?

"O halde efendim," dedi sesinin en yüksek tonuyla, "artık yeniden bir çocuk olabilir miyim?"

Bay Kakkolen onu işitmedi. Çoktan büyük bilgisayarında çalışmaya başlamıştı bile. Tuşlara birbiri ardına basıyor, ekranda görüntüler gelip gidiyor ve o arada sırada bağırıyordu: "İGİB! İGİB. İşte göstermek istediğim buydu," demek istiyordu.

Michele onun arkasına doğru uçtu.

"Efendim," diye fısıldadı kulağına, "ben ne zaman...."

Bay Kakkolen tam o anda kırmızı bir tuşa bastı.

"Sabırlı ol Mik," dedi, "az sonra sana her şeyi anlatacağım."

Michele ürperdi. Acaba daha anlatacağı ne vardı? Yoksa görevi daha bitmemiş miydi? Ona söylenen her şeyi yapmamış mıydı?

Bay Kakkolen, bilgisayarı kapattı ve sırtında bir baykuş gibi tüneyen Michele ile evden çıktı. Deniz kenarına geldiklerinde el işaretleriyle onunla konuşmaya koyuldu.

"Bilmediğin; ama bilmek zorunda olduğun bazı şeyler var. Bu öykü çok eskilerde, geçmiş zamanlarda

başlıyor. Öykünün başlangıcı tarihin başlangıcı kadar eski, hatta daha da eski, çünkü daha tarih yokken ama dünya varken başlamıştı öykümüz. O zamanlar yeryüzünde sadece bir balgam, bir tür sümük ve..."

"Bir sümük mü?" diye sordu Michele hayretle.

"Evet, bir sümük oğlum; ama öyle burun sümüğü gibi değil, şöyle diyelim bu büyülü bir sümüktü, çünkü her şekle dönüşebilirdi. Ve zaten yavaş yavaş, şuraya - zig- buraya - zag- giderek; sümük önce bir yosuna, daha sonra bir mantara, bir eğreltiotuna, bir palmiyeye, sonra da, haydi neyse, kısa keselim, bir fareye dönüştü. Bu fare âşık oldu ve başka fareler doğdular, bu farelerden filler, fillerden foklar üredi ve böyle böyle gezegen kalabalıklaştıkça kalabalıklaştı."

"Ama efendim, bu anlattığınız evrim öyküsü!" diye bağırdı Michele. "Ben bunu zaten biliyorum. Televizyonda seyretmiştim bunu! Bunun büyük D.E.D.O. planı ile ne ilgisi var ki?"

"Hem öyle hem değil evlat... Daha doğrusu bazı gizli şeyler var ki sadece ben biliyorum bunları."

"Yani bilim insanları her şeyi bilmiyorlar mı?"

"Hayır Mik, onların bilmediği minik bir ayrıntı var."

Tam bu anda denizden kuvvetli bir rüzgâr esmeye başladı. Michele uçup gitmemek için tırnaklarını Bay Kakkolen'in giysisine geçirmek zorunda kaldı.

"Nedir bu ayrıntı efendim?" diye sordu kanatlarının içine büzüşerek.

"Sen hiç denizaltı canavarlarından söz edildiğini duydun mu Mik?"

"Ah hayır efendim, ben sadece Loch Ness canavarlarıyla ilgili bir film seyretmiştim, bir de her şeyi yutan ahtapot hakkında bir çizgi film görmüştüm; ama bunların hepsi uydurmaydı, en azından herkes böyle canavarların olmadığını söylüyordu."

"Yanlış mı yanlış! Bunlardan bir tanesi hâlâ yaşıyor ve..."

O sırada son derece şiddetli bir gök gürültüsü yeri göğü inletti ve dev gibi korkunç dalgalar kıyıyı dövmeye başladı.

"İşte göstermek istediğim gibi," diye bağırdı rüzgâr yüzünden ikiye katlanan Bay Kakkolen. "En iyisi biz gene laboratuvara girelim."

Michele burada yaşamaya başladığından beri ilk kez yağmur yağıyordu. Böylesine ani ve güçlü bir fırtınayı da yaşamında ilk kez görüyordu. Hele bu rüzgâr, inanılmaz bir biçimde esiyordu.

"Bu da ötekiler gibi bir minik rüzgâr," demişti bir kez Sansarcık ona. Ama o gene de bu rüzgârın ıslıklarına canavarların kükremelerinin de karıştığını sanıyordu.

"En son neden söz ediyorduk?" diye sordu Bay Kakkolen içeriye girer girmez.

"Büyük bir yanlışlıktan. Bu canavarlardan birinin hâlâ yaşadığını söylüyordunuz."

"Evet, şimdi beni iyi dinle evlat. Çünkü bu konu seni çok yakından ilgilendiriyor. Sen sevginin ne olduğunu biliyor musun?"

"Sevgi mi efendim. Eh, az çok evet. İki insanın birbirini sevmesi değil mi?"

"Bu basit bir yanıt oldu Mik. Daha gösterişli bir yanıt istiyorum."

Michele, kendini okulda gibi hissetmeye başlamıştı. Kürkünün altında terliyordu.

"Şey, sözgelimi anneannem der ki... Yani o bostanda sebze yetiştirir de..."

"Doğru evladım, şimdi güzel söyledin işte. Anneannen bostanda sebzeler yetiştiriyorsa bundan çıkan sonuç, bitkilerin anneannenin bakımı ve özeni olmaksızın yetişemeyeceğidir. Bu kuramı ters çevirirsek anneannen de kendi bitkileri olmadan yaşayamaz. Ya da..."

"Hiç kimse sevgi olmadan yaşayamaz mı?"

"Aynen böyledir oğlum. Sevmek, özen göstermek demektir... Deneyimlerimle biliyorum ki sevgi vermeden kullanılan bir ekmek kızartma makinesi bile birkaç saat içinde bozulur."

Michele düşünmeye başladı. Annesinin geçen sene bir çekilişte kazandığı ekmek kızartma makinesi geldi aklına. Bu makine sarı olduğundan ve annesi de sarı renge tahammül edemediğinden onu bir kenara koymuş ve orada öylece bırakmıştı. Sonra oğ-

lancık birkaç gün sonra aletin prizini fişe sokmuş; ama alet daha ekmek kızartmadan bzzzzzz diye ötmüş ve yanmıştı.

"Doğru efendim!" diye haykırdı bunun üzerine. "Sevilmeyen ekmek kızartma makineleri hemen ölürler... Ama... Efendim... Eğer... Bir insanı hiç kimse sevmiyorsa... Ama onun canı ölmek de istemiyorsa... Ne olur?"

"Cehennem umacısının başına gelen olur."

Bu adı söyler söylemez, deprem olmuş gibi titremeye başladı. Raflarda duran az sayıdaki tabak ve bardak yere düşüp paramparça oldu.

"Ce..." Michele yeniden canavarın adını söylemeyi denedi; ama Bay Kakkolen işaretparmağı ile onun ağzını kapattı.

"Şşşştt!" dedi. "Onun adını yineleme, sanırım bizi dinlemekte..."

"En iyisi ona bir minik sahte ad takalım," diye önerdi San San Sansarcık.

"Çok iyi bir fikir bu San San!" diye haykırdı Bay Kakkolen ona.

"Kızarmış Solucan diyelim mi?"

"İkindi Kahvaltısı'na ne dersiniz? Ya da... Likörlü Krema?" diye önerdi Michele.

"Hayır, hayır..." dedi Bay Kakkolen. "Daha az kuşku uyandıracak bir ad bulmalıyız ve daha da ciddi... Hımmm... Hım... Bakalım... Voltaj? Rezistans?"

"Mayonez? Kızarmış patates? Sucuk?"

"Sucuk mu? Hım.... Evet, sucuk çok iyi bir ad, Mik. Sucuk! Böylece bizi öğle yemeğinden söz ediyoruz sanır."

"Peki efendim, bu Sucuk kimdir?"

"Sevgili Mik, Sucuk, deniz uçurumlarının en korkunç, dehşet verici canavarıdır, bu kumsaldan çok uzak olmayan bir yerde yaşar."

"Ama efendim," dedi Michele, "bu canavarın varlığından nasıl emin olabiliyorsunuz?" Michele karşısındaki adama hâlâ tam olarak güvenip güvenemeyeceğini bilemiyordu.

"Ben dünyadaki tüm elektrikli ev aletlerinin, tüm motorların, bunların bilgisayarlı parçalarının, kabloların ve elektrotların en sevdiği dostu muyum, değil miyim?"

Michele, onun Buzz ile yaptığı konuşmayı anımsadı ve "Ah, evet, onların dostusunuz," dedi.

"Ve o halde bu durum, bir vantilatör kadar basit değil mi? Oraların yakınında dalan bir denizaltının radarından aldım bu haberi ben. Sonra bütün bu yıllar boyunca boruda oturup, dinleyip, kayıt yapıp, inceleyip bu canavarın gerçek öyküsünü öğrendim."

"Bu çok kederli bir minik öyküdür," dedi masanın altındaki Sansarcık.

"Kısa keselim. Bu Sucuk'a hiç kimseler sevgi göstermedi."

"Peki, neden? Çok şişman bir Sucuk muydu?"

"Daha da beter, çok daha beter evladım. Sucuk, o sümüksü maddenin feci bir yanlışından doğdu: Daha doğrusu o bir katil balina ile bir gergedanın yavrusuydu."

"Ahhhhh!" diye inledi Michele, çünkü bu kadar korkunç bir yaratığı gözünün önüne bile getiremiyordu.

"Dünyada buna benzeyen başka hayvanlar yoktur, bu yüzden de buna âşık olacak bir başka hayvan çıkmadı ve o da bu çirkinliği yüzünden çok eski zamanlardan beridir, uçurumun dibinde ve denizlerin altında saklanıyor."

"Evet, orada çok canı sıkılıyordu," dedi Sansarcık.

"Evet, ölesiye canı sıkılıyor ve ölemediği için de müthiş saldırgan ve kötü bir yaratığa dönüştü."

"Kumsalın tüm minik yüzücülerini, yelkenlilerini, dondurma arabalarını, içecek satan dükkânlarını ve kayıp insanları aramaya gelen iki-üç helikopteri yuttu."

"Korkunç bu!" diye haykırdı Michele. Sonra sustu; ama yüreğinin saatte bin kez vurduğunu işitiyordu hâlâ. Yavaş yavaş müthiş bir kuşku kapladı içini. Onun bu Sucuk öyküsü ile ne ilgisi vardı peki? Neden Bay Kakkolen bu öyküyü tüm ayrıntılarıyla anlatıyordu ona?

Sessizliği bozan gene Bay Kakkolen oldu.

"İyi," dedi, "artık planımız üzerinde çalışmaya başlayabiliriz."

Michele ansızın kanatlarının büzüştüğünü hissetti.

"Hangi... Hangi plan efendim?"

"D.E.D.O. planının son bölümü Mik. Yani Sucuk'u sonsuza kadar yok etme planımız."

"Ama... Ama... Efendim," diyecek oldu Michele... "o bizi rahatsız etmiyor ki"

Bay Kakkolen oğlanın gözlerine sertçe baktı:

"Oğlum, sanırım ayrıntıları gözden kaçırdın."

San San masanın üstüne sıçradı ve Michele'nin karşısına dikildi.

"Anlamadın mı yarasacık? Rüyaları çalan o işte."

"O mu?" diye yineledi Michele.

"Evet, o," diye onayladı Bay Kakkolen, üzgün bir biçimde, "önce bu durumdan sadece kuşkulanıyordum: Biliyorsun, rüya görmeyen insan sinirli hem de çok sinirli olur... Ve dünyanın her tarafı pek çok sinirli insanla doluydu, ben de yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştım. Sadece senin görevinden dönüşünle bu kuşkularımda haklı olduğum ortaya çıktı... Daha özlü söylemek istersek... Hırsız Sucuk'tur."

"Peki, neden çalsın ki rüyaları?"

"Çünkü o minik uykusuzluk çekiyor."

"Ve o rüyaları çalıyor ve insanların yerine açık gözlerle o rüyaları seyrediyor."

"Yani sürekli açık olan bir televizyon gibi mi?"

"Aynen öyle, oğlum."

Michele bir tırnağıyla kafasını kaşıdı. "Ama ben, ne..."

"Sen, Mik ya da öteki adınla Tombul Yürek, senin buraya kadar gelişinin nedeni, Sucuk'u yeryüzünden silmek."

"Ama ben..." dedi oğlancık kırık dökük sesiyle, "küçük bir çocuğum."

"Hayır, hayır, yanlış: Sen bir çocuktun, şimdi artık Tombul Yürekli Şövalye oldun."

"Ama ben savaşmayı bilmem ki," diye karşı koydu Michele, "hatta oyuncak askerlerle bile oynamadım ben."

"Ya bu deveyi güdersin ya bu diyardan gidersin! İnsan bilmediğini öğrenir oğlum."

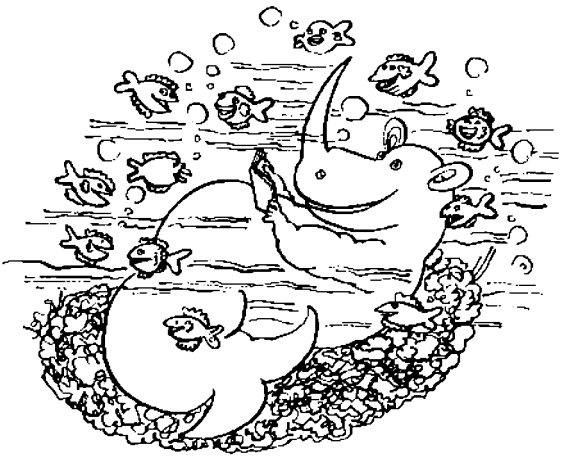
Sonra Bay Kakkolen ağzını Michele'nin kulağına dayadı ve fısıldadı:

"Şimdi beni dinle."

Canavarla Karşılaşan Rüya Görmez Olur

Bal-gedan denizlerin en derin yerinde yosunlardan yapılmış bir yatağın üzerinde yatıyordu. Aşağıda hiç ışık yoktu, bu yüzden canavar çevresini elektrik balıklarıyla aydınlatıyordu. Görüntüsü gerçekten korku vericiydi. Başı bir gergedanınki gibiydi, burnunun tepesinde yer alan kocaman bir boynuzu vardı, bedeni ve yüzgeçleri bir katil balinanınkiyle aynıydı. Ama yan yüzgeçleri yerine gergedanınki gibi dört ayağı vardı. Sırtında gür bir kürk çıkmıştı, gözleri sarı ve kırmızı dairelerle parlıyordu. Öfkelendiği zaman gözbebeklerinden ateş dilimleri çıkıyordu. Güldüğü zamansa denizin yüzeyinde tayfunlar oluşuyordu.

Bal-gedan'ın ahtapotlardan oluşmuş bir görevli ordusu vardı. Sardalyeler onun kürkünü temizliyor, dişlerini fırçalıyor, burnunu sümkürtüyor, deniz kabuklarından oluşmuş bir arşivde rüyalarını düzenli-

yor ve onun bir kuyruk işaretiyle bu rüyaları dev bir ekranda oynatıyorlardı. Ahtapotlar onun en güvendiği bekçileriydi. Yolu yanlışlıkla buraya düşenler, ahtapotların uzun kollarına yakalanmakta gecikmiyordu.

Bir mucize eseri olarak bu canavarın elinden kurtulmayı başaran bir denizcinin anlattıklarına bakılırsa canavar tutsaklarını öldürmeden önce onların bir öykü anlatmalarını istiyordu. Eğer bu öykü onu güldürürse tutsağı dişlerinin arasında öğüteceğine onu bir deniz mağarasına kapatıyor ve ömrünün sonuna dek orada çürümeye bırakıyordu. Canavarın öylesine kalın bir derisi vardı ki bir top güllesi bile onu delemezdi. Bu yüzden bu canavar ancak kurnazlıkla alt edilebilir ve yok edilebilirdi.

Michele, bütün anlatılanları dikkatle dinledi ve her ayrıntıyı belleğine kaydetmeye çalıştı.

"Zaten," diye düşünüyordu kendi kendini teselli etmek için, "ben şişman bir çocukken hep ejderhaları yenmeyi düşünürdüm. Şimdi artık tüm dünyanın en ünlü kahramanı olma fırsatı ayağıma kadar geldi. Eğer ben bir kahraman olursam herkes beni sever, annem bile ben bir fil kadar ağır ve geniş olsam da beni sevebilir!"

Böyle düşünüyordu; ama bu sözlerine kendi bile inanmıyordu. İçini çekti. "Başaramazsam," diyordu kendi kendine, "sonum bir sandviç olur hiç olmazsa!" Bal-gedan'ın dişlerinin onu naneli bir karamela gibi un ufak edeceğini düşündükçe kulaklarından kanatlarının ucuna kadar titredi.

"Hepsi bu," dedi Bay Kakkolen açıklamanın sonunda.

"Başka sorun var mı?"

"Evet efendim."

"Sor bakalım."

"Efendim, sizce benim önce çocuk halime geri dönmem daha iyi olmaz mı? Hem daha büyük olurum hem de..."

"Hem de daha iyi bir minik lokma olursun," diye seslendi Sansarcık.

"Evet Mik, Sucuk çocuklara bayılır, onları önce boynuzuyla yakalar ve ağzına atar. Sonra da saatlerce rüya seyrederken çocukları dişlerinin arasında geveler."

Michele gürültülü bir biçimde yutkundu:

"O halde.."

"Onun için çocuğum, senin bir yarasa olarak kalman şimdilik daha iyi."

"En iyisi bir minik iğrenç olman."

Bay Kakkolen iskemleden kalktı ve gerindi. "Haydi uyumaya gidelim," dedi. "Yarın planımızın son aşaması için erken uyanmamız gerekiyor."

Michele'nin o gece gözünü bile kırpamadığını söylemeye gerek yok herhalde. Uyuyamamasının bir nedeni yarasa oluşu idiyse de bir nedeni de kafasını yoran çok fazla düşünce olmasındandı.

Kapının kenarına asılı olarak dinlenirken çocukluk yaşantısının pek çok sahnesi gözünün önünden akıp geçti. Bir an için o günleri özlediğini hissetti. Artık her zamanki gibi bir çocuk olmayı, çok yemeyi, annesinden azar işitmeyi, bilgisayarın karşısında sıkılmayı ve bütün gece Buzz ile şuradan buradan söyleşmeyi istiyordu.

Bir düşünceden ötekine atlarken gün ağardı.

Sonunda Bay Kakkolen ve San San da uyandılar. Onların dinlenmiş oldukları belliydi.

"Haydi gidelim," dedi Bay Kakkolen ve Michele'yi avucuna alarak neşeyle laboratuvardan çıktı. Sansarcık da hoplaya zıplaya onların peşinden gidiyordu.

Bir süre yürüdükten sonra Bay Kakkolen, gürül-

tüyle havayı kokladı ve birkaç adım daha attıktan sonra durdu.

"Sanırım en iyi yer burası. Sen ne dersin San San?" Havayı koklayan Sansarcık da, "Ben de öyle minik düşünüyorum," dedi.

"Tamam Mik, şimdi kulaklarını iyi aç ve dinle: Ben seni havaya fırlatacağım ve sen tam yüz on iki metre boyunca dümdüz uçacaksın. Tam yüz on ikinci metreye vardığında 'PARAPLU!' diye bağıracaksın. Eğer her şey yolunda giderse dümdüz aşağıya ineceksin ve o zaman Sucuk'un yerine varmış olacaksın."

Michele'nin sesi artık incecik çıkar olmuştu:

"Efendim..."

"Evet?"

"Ama ben yüzgeçlerim olmadan yüzemem ki?"

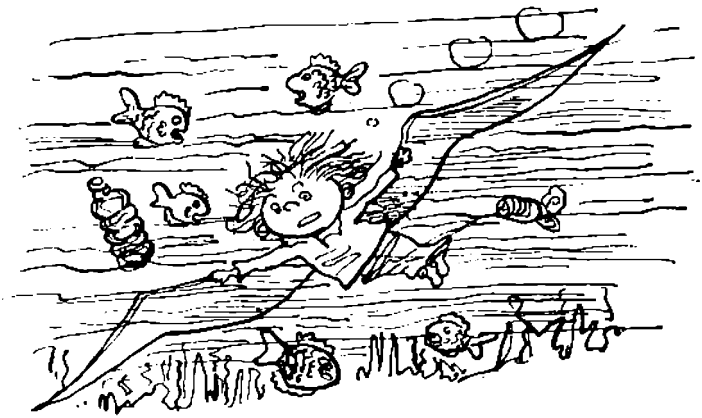
"Sen bu boş şeylerle kafanı yorma Mik, ben bunların hepsini düşündüm! Sen sadece Sucuk'u tak kafana o kadar."

"Minik konsantre ol!" diye ekledi San San.

"Ve şimdi yavrum..." dedi onu havaya fırlatan Bay Kakkolen, "Haydi git..."

Michele ansızın havaya asılı kaldığını hissetti, sonra kanatlarını bir sağa bir sola çırpmaya başladı. Derken uçuşunu düzene soktu ve ufka doğru ilerlemeye başladı.

Onlarca metre gittikten sonra Bay Kakkolen onu geri çağırdı.

"Mik," diye bağırdı, "dinle, sana en önemli şeyi söylemeyi unuttum."

Michele, uçuşunu yavaşlattı ve başını geri çevirdi.

"Unutma, Sucuk'u yok etmek için onu uyutman gerekecek."

"Onu minik derin uyut!" diye yankılandı Sansarcık'ın sesi.

Sonra biri eliyle, biri ayağıyla ona veda ettiler.

"Elveda Mik!"

"Elveda minik şövalye!"

Michele tekrar yola koyuldu.

Yüz on ikinci metreye gelince yüksek sesle, "PARAPLU!" diye bağırdı ve hemen görünmez bir gücün etkisiyle aşağıya çekilerek suyun altına doğru inmeye başladı.

Suyun altına doğru ilerlediği süre içersinde es-

kiden deniz gözlüğü ile gördüğü manzaraları seyretti yeniden. Grup halinde yüzen minik balıklar, bazı daha büyük balıklar, yemek yiyenler, birkaç kola kutusu, birkaç mürekkepbalığı, süpermarketin torbaları çıktı karşısına. Sonra yavaş yavaş derinlik arttıkça ışık azalmaya başladı ve ancak gölgeler seçilebilmeye başladı.

Yarasa ayakları yumuşak ve iğrenç bir şeye değdi.

"Herhalde dibe gelmiş olmalıyım," diye düşündü. Ortalık çok karanlık olduğundan ve şimdi ne yapacağını bilemediğinden, kanatlarına sarılıp beklemeye başladı. Arada sırada karnına değip onu gıdıklayan birkaç uzun yosundan başka görünürde hiçbir canlı yoktu. "Belki," diye düşündü, Michele "Bal-gedan tatile gitmiştir, tropik denizlerin birinin uçurumunda dinlenmektedir, o zaman ben de kurtulurum."

Daha düşünmeyi bitirmemişti ki karanlığın derinliklerinden minik ışıklar görünmeye başladı. Michele bu minik ışıkların kımıltısız olmadıklarını, hareket halindeki bir kalabalığa ait olduklarını fark etti. Sanki bu ışıklı grup ona doğru gelir gibiydi.

"Beni görmüş olmaları olanaksız," diye düşündüyse de karanlığın en karanlık noktasına doğru geriledi. Sonra çevreyi buradan seyretmeyi sürdürdü. Evet, doğruydu, ışıklar ona doğru gelmekteydiler. Şimdi gürültüler de duymaya başlamıştı: Su çalkantılarının yanı sıra kulağına gelen sesler bunun bir tür şarkı olduğunu söylüyordu.

İşte, şimdi de onları görmeye başlamıştı. Karşısında onlarca, onlarca sardalye vardı. Elektrik balıkları ile çevrelenmiş olarak sıra olmuş yüzerken yüzgeçlerinin arasında da büyük deniz kabukları taşıyorlardı.

Michele, "Bal-gedan'ın sadık korumaları bunlar olmalı," diye düşündü; "herhalde dün gece çaldıkları rüyaları taşımaktalar."

Artık çok yakına gelmişlerdi. Michele, Bal-gedan'ın sarayına ulaşabilmek için onları izlemekten başka çaresinin olmadığını anlamıştı.

Karanlıkta kımıldamadan durdu ve tüm sardalyelerin önünden geçip gitmelerini bekledi. Son balık da geçip gidince yirmiye kadar saydı ve sonra temkinli hareketlerle karanlıktan çıktı ve onların ışıklı geçidine takıldı.

Uzun bir süre yüzdüler: Michele yapışkan yosunların bedenine değmesinden tiksiniyor; ama bağırmamak için kendini zor tutuyordu ve fazla göze batacak hareketler yapmamaya çalışıyordu. Her üç kanat vuruşundan sonra çevresine bakınıyor ve etrafta bir ahtapot olup olmadığına bakınıyordu.

Blu blu blu
Biz derinliklerin sardalyeleriyiz
Blu blu blu
Bizle karşılaşan artık rüya görmez olur...

Sardalyelerin şarkısı buydu işte.

Ansızın hepsi birden sağa, sonra sola, sonra da hep beraber sağa saptılar. "Herhalde geldik," diye düşündü Michele. Gerçekten de bir saniye sonra yavaşlayan kortej, bir saniye daha geçince durdu.

Başsardalye önüne düşen bir elektrik balığıyla üç yüzgeç boyu ilerledi ve hazır ola geçip sesini düzeltti. Sonra da şöyle dedi: "Abrakadrıl, haydi açıl!"

Derken onun kuyruğunun tam altında, sedeften yapılma büyük bir kepenk, binlerce hava kabarcığı oluşturarak açıldı. Kepenk tamamıyla kıvrılınca sardalyeler gayet düzenli bir biçimde ve şarkılarına ara vermeksizin ikişer ikişer içeriye girdiler.

En son sardalye de gözden yitince kepenk açık kaldı.

Michele, "Bu bir tuzak olabilir," diye düşündü. Bir an daha beklediyse de bir hareket olmadığını görerek yavaş yavaş yaklaşmaya karar verdi.

Sinemalardakini anımsatan rengârenk bir ışıltının dışında dikkat çeken hiçbir şey yoktu içeride.

Nasıl oluyordu da denizlerin en derin noktasından bir başka uçurum açılabiliyordu? Acaba bu deniz uçurumu nerede bitiyordu? Dünyanın öteki ucunda mı? Ya da bu kepengin altında koskocaman bir mağaraya açılan dar tüneller mi vardı?

Bal-gedan en eski zamanlardan beri orada mı yaşıyordu?

Michele bunları düşünedururken ansızın delikten müthiş parlak bir ışık demeti süzüldü dışarıya. Bu bir fener ışığına benziyordu ve derken çevresinde müthiş bir gürültü koptu.

"İaaaaaahaiahaaaasgankaaagurkglesgnaaaaaccccc!"

Michele bu çığlıktan öylesine korkmuştu ki arkasından yaklaşan ve turistik bir geziye çıkmış olan tonbalığı sürüsünü fark etmedi bile. Yirmiden fazla olan sürü, sırt çantaları ve fotoğraf makineleriyle son derece hızlı yüzüyorlardı. Tam bizim Michele'nin yanından geçerlerken suyu hızla dalgalandırdılar. Michele arkadan itildiğini hissettiği anda, ayaklarının altındaki kum tabakası kaydı gitti ve kendini dengede tutmaya çalışan yarasacık kanatlarını açmak zorunda kaldı. Bir sağa bir sola kanat çırparken dişleriyle bir yosuna tutunmaya çalışıyordu...

Ama her şey boşunaydı.

Düştü, düştü ve gene düştü. Sonra artık dünyanın öbür ucuna vardığını ve Yeni Zelanda'nın oralardan bir yerden dışarı çıkacağını umarken ansızın elastik bir şeye çarptı.

İki-üç kez zıpladı. Dördüncüde boynunun etrafına bir ahtapot kolunun sarıldığını hissetti ve bu ahtapotun canavarın korumalarından biri olduğunu düşündü. Bunun üzerine hemen bağırdı: "Ben dostum." Ama ahtapot onu yanıtlamaktansa uzun ayaklarının

üzerinde hoplaya zıplaya yürümeye başladı ve tünelin dibindeki ışığa doğru yaklaşmaya başladılar.

Michele'nin kuşkuları doğruydu. Bu tünelin sonu büyük bir salona açılıyordu. Burası elli kadar fenerbalığınca aydınlatılmıştı ve bir duvarın yanında da garson giysisi giymiş yengeçler dizilmişti. Her birinin elinde gümüş bir tepsi vardı; Ahtapot, Michele'yi işte bu gümüş tepsilerden birinin üzerine bıraktı ve gitti.

Garson yengeç serbest olan kıskacıyla yarasacığı, sanki kızarmış bir tavukmuş gibi tepsiye yerleştirdi, yavaş ve kararlı adımlarla büyük sedef kapıya doğru yürümeye başladı.

Michele bunun üzerine kendi kendine, "Yandım artık!" diye mırıldandı.

"Hayır, yanmayacaksın, çiğ yeneceksin," dedi

Çinli aksanıyla konuşan yengeç. "Efendimiz Hazretleri sadece çiğ yiyecekler yer."

"Çiğim o halde," diye mırıldadı bunun üzerine Michele ve o anda büyük sedef kapı, hiç kimse dokunmaksızın kendiliğinden ve yavaş yavaş açılmaya başladı.

Onların girmesiyle sardalye korosu şarkıya başladı. "Perepapa!" diye bağırdılar. "Perepapa! Efendimizin yeni yemeği geldi."

Yemeği mi? Michele ürperdi, şimdiye dek hiç kimse ondan bu biçimde söz etmemişti. Sonra bütün cesaretini topladı ve bakışlarını çevrede gezdirmeye başladı. Karşısında sadece siyah ve beyaz çizgili bir duvar görünüyordu... Acaba... Hayır! Olamaz! Acaba bu?.. Michele daha dikkatli bakmaya çalıştı.

Ne müthiş dehşetli korku verici bir şeydi bu?

Bu bir duvar değil, Bal-gedan'ın karnıydı! Ah, insan ne kadar korkunç bir şey düşünmeye çalışsa da bu kadar iğrenç ve dehşet verici bir şeyi hayal edemezdi.

Canavar bir Mısır piramidi kadar büyük, tutmamış bir jöle kadar yıvışıktı. Bu anormal büyük ve yumuşak bedenin üstünde büyük boynuzlu, eşek kulaklı ve kan dolu domuz gözlü bir baş duruyordu.

Ateş gibi kırmızı olan dili sürekli dışarıdaydı ve çağlayan gibi akan salyaları karnına doğru gürül gürül akıyordu. Karnının iki yanında, yüzgeçlerin ye-

rinde ayağa benzeyen dört solucan sallanıyordu. Derisinin şurasında burasında da biçimsiz kürkler, kıllar ve pislikler göze çarpıyordu.

Bal-gedan, Michele'yi ve yengeci hemen fark edemedi çünkü rüya seyretmekle meşguldü. Yüzünün ifadesinden epey eğlenmekte olduğu anlaşılıyordu. Michele dönüp rüya ekranına baktı.

Ceketli, kravatlı efendiden bir adam, bir gökdelenin merdivenlerinde bir aşağı, bir yukarı koşuşturuyordu. Onun arkasında da bezelye yeşili üç tane başı olan ve bir mutfak önlüğü takmış bir ahtapot vardı ve o da kollarıyla adamı yakalamaya çalışıyordu. Adamcağız tam kaçmak üzereyken boşlukta korku verici bir çığlık duyuldu, Bal-gedan minik ayaklarını havada sallayarak kahkahalara gömüldü:

"Lahairgraaiiiaahaaaaaahhhhh!"

Hiç ara vermeden yeni bir rüya başladı. Şimdi bir salon görülüyordu ve Michele bir anda yüreğinin sıkıştığını hissetti. Bu olabilir miydi? Bu salon aynen kendi evinin salonuydu ve...

Ve gerçekten de bir an sonra annesi ekranda göründü. Annesi gerçekte olduğundan daha şişmandı, elleri una bulanmıştı ve yürürken çizgi filmdeki Anne Kaz gibi bir sağa bir sola sallanıyordu. O sırada birisi kapıyı çalıyor ve annesi de açmaya gidiyordu.

"Kim olabilir acaba?" diye düşündü Michele.

Kapı açılır açılmaz tepsinin içinde zıplayıverdi.

Gelen Michele'nin ta kendisiydi! Bu inanılmazdı; ama arkadan görünen olay daha da inanılmazdı. Annesi onun üstüne atlıyor, onu öpücüklere boğuyor, hiç yapmadığı gibi sarılıyordu ona.

Sonra hiçbir şey söylemeden, gülümseyerek onu mutfağa götürüyor ve orada ikisi baş başa oturup yeni pişmiş bir pastayı yiyorlardı.

Michele, çok duygulandığını ve boğazına bir yumruğun takıldığını hissetti. Demek ki annesinin gerçek rüyası buydu. Bal-gedan bu rüyayı çalmıştı. Artık rejim yoktu! Yürüyüş yoktu! Zavallı annesi demek bunun için hep böyle sinirliydi.

Michele bu düşüncelere dalmışken, Bal-gedan kuvvetle esnedi: "Uaunnnn... Ne sıkıcı!" diye haykırdı. "Hareketsiz ve heyecansız bir rüya..." ve minik ayağıyla bir işaret yaparak gösteriyi kesmelerini buyurdu. "Bu sıkıcı öyküler, iştahımı açıyor," diye bir yorum yaptı ve garson yengecin tepsisinde ne var diye baktı.

Michele bu sözleri duyar duymaz ayağa dikildi. Kanatlarını iyice açtı ve sesinin tüm gücüyle bağırdı:

"Günaydın Efendi Hazretleri!"

Bal-gedan kahkahalarla gülmeye başladı.

"Jaahhhaaagrrraahhhahh!"

Salonun duvarları deprem olmuş gibi sarsıldı.

"Şef!" diye uludu hıçkırarak, "yemekler ne zamandan beri konuşma öğrendiler?"

Yengeç çok utanmıştı, iki kıskacını da öne eğerek, iki büklüm oldu.

"Saygıdeğer Efendi Hazretleri!" dedi. "Bu çok ender ve özel bir yiyecektir efendimiz."

Ve kıskaçlarından biriyle, Michele'yi bir kanadından tuttu havaya kaldırdı.

"Bakınız Efendi Hazretleri: Bu çıtır çıtır yufkadan kabuğu, içinde yumuşak eti, incecik tüyleri ile... İşte!" Bunu söylerken Michele'nin ayaklarını ve yüzünü okşuyordu. "Ayak uçları karamelaya batırılmış olup..."

Bal-gedan iğrenç ayaklarını öne uzattı.

"Uhmmm," dedi, "daha anlatırken ağzımı sulandırdın..."

Yengeç yeniden iki büklüm eğildi: "Size düşen bunun tadına bakmaktır efendimiz... Emin olun, harika bir sürprizle karşılaşacaksınız."

"Öyle olsun!" diye gürledi Bal-gedan. "Onu, bana, yukarı getirin."

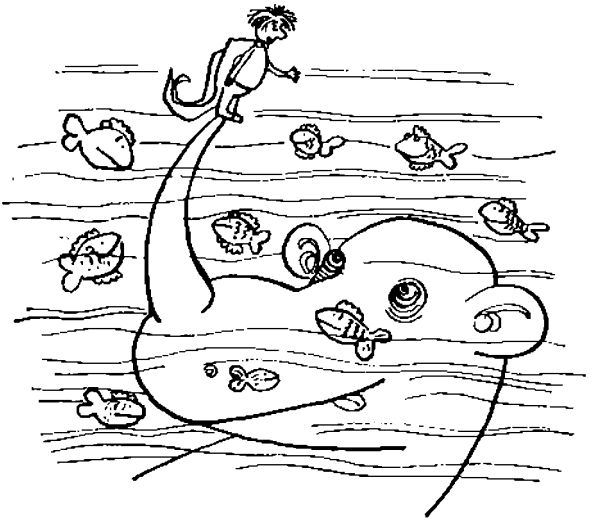
Bu buyruk üzerine iki hızlı ahtapot tepsiyi aldı ve canavarın ağzına doğru kaldırdı.

"Çok değerli Efendi Hazretleri, buyurun!" diye bağırdılar bir ağızdan.

Bal-gedan burnunu tepsiye doğru uzattı ve birkaç kez "Snufff snufflesuuuff" diye kokladı.

"Gerçeği söylemek gerekirse," diye gürledi, sonra da, "pek iyi koktuğu söylenemez," dedi.

Michele bütün cesaretini toplayarak bir kez daha

bağırdı: "Efendimiz," dedi, "doğrudur, ben üç aydan beri yıkanmıyorum!"

Bunun üzerine ahtapotlar tepsiyi efendilerinin burnundan birkaç metre uzaklaştırdılar.

"...ayrıca şunu da söylemeliyim..." diye ekledi, "ben bir çöp öğütücüyüm."

"Ne öğütücüsü?" diye gürledi Bal-gedan.

"Bir çöp öğütücüsüyüm efendim. Çevrede bulduğum her türlü artığı yutarım: Kokmuş tavukların kemiklerini, küflenmiş makarna artıklarını, kullanılmış tuvalet kâğıtlarını..."

Ahtapotlar tepsiyi biraz daha uzaklaştırdı. Bal-gedan bir kez daha gürültüyle güldü.

"Harika!" diye gürledi... "O halde sen arası kaymaklı sayılırsın. İçi sürpriz dolu şeylere bayılırım!

Böyle yiyecekler dişlerin arasında bin bir lezzetle çıtır çıtır ezilirler! Ve bunu söyledikten sonra bir eliyle burnunu tıkadı, öteki eliyle Michele'yi kanatlarından yakaladı. Michele altında dev dişlerle dolu ve ateş kırmızısı bir dilin yayıldığı devasa ağzı gördü.

"Şimdi yandım işte," diye düşündü ve gözlerini kapattı.

Bir an sonra ayaklarının altında, Bal-gedan'ın ağzının ıslaklığını hisseden Michele mucize gibi Bay Kakkölen'in öğütlerini anımsadı.

"Efendim!" diye bağırdı soluğu yettiğince. "Büyük Ulu Efendi Hazretleri! Beni yemeden önce bir öykü dinlemek istemez miydiniz?"

Bal-gedan diliyle Michele'yi dışarıya çıkarttı.

"Uhhhmmm... Öğüt verici öyküler mi bunlar?"

"Hayır efendim."

"Uhmm, birbirini seven insanların öyküleri mi?"

"Ah, hayır, asla!" diye bağırdı Michele bu konudan iğrenirmiş gibi.

"Öyle olsun!" diye gürleyen Bal-gedan dilini elastik bir tramplen gibi titretti.

Michele bunun üzerine bir top gibi onun ayaklarının dibine düştü.

"Öyle olsun!" diye yineledi ve "Ama dikkat et, eğer daha önceden bildiğim bir öykü olursa sonun yenmekten daha feci olur."

Michele yutkundu. Midesinin yerinde ateşten bir top olduğunu hissediyordu. Aslında hiçbir öykü bil-

diği yoktu ve okulda duyduğu fıkraları bile anlatmaktan acizdi.

Düşünceler aklından hızla akıp gidiyordu. Hem kendi canını hem de bütün dünyanın rüyalarını kurtarmak için iyice uzun ve sıkıcı bir öykü uydurmalı ve onu uyutmalıydı.

Kendisi uyku tutmadığı zamanlarda, gözlerinin önüne bir kek fabrikası getirir ve fırından çıkan kekleri birer birer sayardı. Bu şimdiye dek hiç başarısızlığa uğramamış bir yöntemdi.

"Ona sayılarla ilgili bir öykü anlatmalıyım," diye düşündü bu yüzden.

"Haydi," diye kükredi Bal-gedan, "öykü başlıyor mu, başlamıyor mu?" Michele, olduğu yerde iyice dikildi ve sesini düzeltti.

"Bir zamanlar kırmızı bir süs balığı varmış," diyerek başladı sözlerine, "bu balık, kristal bir akvaryumda yaşarmış. Günlerden bir gün sahibi onun suyunu değiştirirken minik balık lavabonun deliğinden kayıp gitmiş. Sahibi onun elinden düşürdüğünü sanıyormuş, oysa minik balık kendisi isteyerek zıplamış ve pis su borusuna girivermiş, çünkü artık kristal akvaryumda yaşayıp, camda sadece kendi yüzünü seyretmekten bıkıp usanmışmış. Artık dünyayı görüp öğrenmek istiyormuş.

Bu yüzden apartmanın altı katının borularını aşmış ve doğrudan evin altındaki kanalizasyona girmiş. Karşısına ilk çıkan bir fare olmuş."

"Sen de kimsin?" diye sormuş ona fare. "Şimdiye dek domates soslu bir balık görmemiştim hiç."

"Ben bir kırmızı süs balığıyım," demiş bizimki "Ve... Ve onu yutmuş! Sgnaksgnasak," diye kükredi Bal-gedan, çünkü ona göre öykülerin sonu hep aynı olurdu.

"Ve ben dünyayı görmek istiyorum," diye sürdürdü sözlerini Michele. "Yani yollara koyulup uzak akrabalarımı, kuzenlerimi tanımak istiyorum."

"O halde sen denize gitmelisin," demiş fare ve ona yolu tarif ettikten sonra kuyruğunu sallayarak oradan ayrılmış.

Minik balıkçık yüzmüş, yüzmüş, yüzmüş ve sonunda kanalizasyonun akıntısıyla kendini denizin ortasında bulmuş. Denizde ise karşısına ilk çıkan boş bir meyve suyu şişesi olmuş.

"Akrabalarımı arıyorum," demiş balık.

"Adreslerini biliyor musun?" diye sormuş şişe.

"Sanırım adresleri deniz," diye yanıtlamış balık.

"İyi ama evladım," diye homurdanmış portakal suyu şişesi, "denizin içinde yirmi üç milyar katrilyon yaratık yüzer. İki katrilyonu gümüşbalığıdır, beş yüz seksen bin milyarı istavrittir, yirmi bin sekiz yüz iki milyonu kayabalığıdır, kırk beş bin beş yüzü denizatıdır ve..."

"Teşekkür ederim efendim," demiş canı sıkılmaya başlayan balık ve yüzgeçlerini hızla hareket ettirerek şişenin yanından uzaklaşmış... Yüzmüş, yüzmüş,

yüzmüş ve aradan birkaç gün geçtikten sonra bir plastik torbayla karşılaşmış.

"Ama sen bir süs balığısın," demiş torba ona, çünkü o da birkaç hafta önce bir başka evde yaşadığından, böyle bir süs balığı ile tanışıyormuş.

"Öyleydim," diye yanıtlamış onu balık, "ama artık özgürüm. Dünyadaki tek kırmızı balık ben miyim diye bakmaya çıktım."

Michele bu masalı anlatırken bir yandan da çevredeki durumu gözden geçiriyordu. Bal-gedan'ın gözkapakları sanki biraz inmiş gibiydi ve karnındaki minik ayaklar da deminki gibi çırpınıp durmuyordu. Bu yüzden öyküsünü daha da cesaretlenerek sürdürdü.

Plastik torba şimdiye dek içinde kitap taşıdığından çok bilgiliymiş ve ona, "Deniz çok büyüktür," demiş. "Senin bu denizde kendine benzer bir balık daha bulma olasılığın on katrilyon milyarda birdir! Hatta istatistiksel olarak olanaksızdır, denebilir," diye eklemiş.

Tam bu sırada salonda paslı bir kapının gıcırtısı işitildi: Bu ses esneyen Bal-gedan'ın çene kemiklerinden çıkıyordu.

"Uaaahhhuunnnn," dedi tembel bir sesle, "bu masalda da hiçbir şey olmuyor."

"Bir dakika Efendi Hazretleri," diye bağırdı Michele, "şimdi korkunç bir şey olacak..."

"Uauuuuhhhnnn... Ne olacak?"

"Derken bizim minik kırmızı balık büyük mü bü-

yük, korkunç mu korkunç bir canavarla karşılaşmış, bu bir balinaymış anlayacağınız."

Bal-gedan üçüncü kez esnedi ve bir ayağıyla boğazını kaşıdı.

Michele sözlerini sürdürdü:

"Neyse, minik balık, yüzmüş, yüzmüş, yüzmüş ve son köşeyi de dönünce uyuyakalmış olan bir balinaya çarpmış. Balina gözlerini açıp onu görünce şöyle demiş:

"Ah, minik bir akvaryum balığı!" ve onu yutmak için hemen kocaman ağzını açıvermiş.

Minik balık onun dişleri arasından doğruca geçip boğazına gelmiş. Buraya geldiğinde bağırmış "Bir dakika," demiş ve balina onu tükürmüş.

"Söylesene," demiş ona, "sen hesap bilir misin?"

"Elbette," diye yanıtlamış onu minik kırmızı balık. "Şimdiye dek bir çocuğun odasında yaşadığımdan onun hesap tablolarını gördüm hep."

"O halde bana bir iyilik yap," demiş balina. "Şimdi sen damağımın bir kenarında dur ve gün boyunca yediğim balıkları say. Biliyor musun," diye eklemiş utançla, "çok şişmanım ve ne yediğimi görmediğim için bir türlü rejim yapamıyorum... Ama öte yandan çok zayıflarsam önümüzdeki mevsim turistleri korkutmak için sudan dışarıya sıçrayacak gücü de toplayamam..."

Uslu kırmızı balıkçık hemen balinanın kocaman

ağzının tehlikesiz bir noktasında kendine bir yer bulmuş ve saymaya başlamış. Günün sonunda da balinanın kulağına yaklaşıyor ve ona neler yediğini söylüyormuş."

"Uaaaunnn... Peki ne kadar yiyormuş?" diye sordu Bal-gedan, çünkü bu dünyada ondan daha fazla yiyen biri var mı diye merak ediyordu.

Michele, öykünün tam bu noktasında, balinanın ağzından içeriye giren balıkları saymaya başladı. Yüksek sesle 1'den 2001'e dek olan tüm sayıları söylüyor ve her birinin arkasına bir balık türü ekliyordu. 1250'ye geldiğinde Bal-gedan ilk kez gözlerini yumdu. Bir süre sonra gözlerini yeniden açtıysa da bunu büyük güçlüklerle yaptığı belliydi.

Michele saymayı sürdürdü, üç gün, üç gece hiç durmadan bu masalı sürdürdü.

Dördüncü günün sabahında sıkıntıdan patlayan ve uykuya dalan Bal-gedan bir yana devrildi ve şöyle mırıldandı: "O daha çok yiyormuş."

Sonra müthiş bir gümbürtüyle yere yığıldı.

Zayıf Bir Çocuk

Bundan hemen sonra olanlar gerçekten pek inanılmazdı. Önce müthiş bir uğultu oldu, uğultuyu suların korku verecek biçimde yer değiştirmesi izledi. Şiddetli akıntılar yüzünden oradan oraya devrilen Michele, Bal-gedan'ın gövdesinin bin bir renkli ve devasa bir balon köpüğüne devrildiğini gördü. Bu köpük giderek büyüdü. Büyüdü, büyüdü ve büyürken Michele de onun parlak duvarları arasına girdi. Sonra bütün salonu kaplayan hava kabarcığı yavaş yavaş yükselmeye başladı.

Michele gökyüzünün ortasındaki bir paraşütçü gibi bu kabarcığın içinde yüzüyordu. Büyük kabarcığın içinde onun yanı sıra milyonlarca minik hava kabarcığı vardı. Bunlar da çok renkli kabarcıklardı ve sanki içlerinde minik ekranlara benzeyen hareket halinde görüntüler vardı. Michele bunların bunca yıldır

çalınan rüyalar olduğunu anladı. Yunusların ve ton balıklarının şaşkın bakışları arasında yavaş yavaş yükselen Bal-gedan, denizin yüzeyine vardı. Burada ne yapacağını bilemez halde bir süre daha yuvarlandıktan sonra güçlü bir rüzgâr sayesinde sudan ayrıldı ve içinde Michele ve tüm rüyalarla birlikte bulutlara doğru yükselmeye başladı.

Michele artık altında uzanan denizi, sandalları, kumsalları, yüzen insanları, sahil şeridini, arkasında uzanan ormanları görüyordu. Derken kendi kentini ve çevredeki köylüleri, otoyolu, demiryolunu ve trenleri gördü. Kabarcık biraz daha yükseldikten sonra ilk kez aynen okuldaki atlasındaki biçimiyle tüm İtalya'yı ve sonra da tüm Avrupa'yı ve de Dünya'yı gördü. Dünya yoğun bir sise sarmalanmış, mavi yeşil bir toptu.

"İmdat!" diye bağırdı sonunda. "İmdat Bay Kakkolen, inmek istiyorum. Beni aşağıya çekin."

Ne var ki onu yanıtlayan olmadığı gibi sözcükler boşlukta yankılandı. Yukarısı çok soğuktu. Michele biraz ısınabilmek için kanatlarına sarındı. Hızla Ay'ın yüzeyine yaklaşmaktaydılar.

"Her şeyin bitmesini beklemekten başka çarem yok," diye düşünerek içini çekti. Evet; ama bu işin sonu nereye varacaktı? Neden Bay Kakkolen ve San San onu terk etmişlerdi. Ya Buzz?.. Buzz onun sapasağlam eve dönmesini istemez miydi? Michele, gözlerini yumarak düşüncelerine daldı. Gözlerini yeni-

den açtığında kabarcığın çevresinde onlarca renkli balon gördü. Bir zamanlar kendine ait olan bir balonu tanıyıverdi bu sırada.

"Demek elimizden kaçan balonlar buraya geliyorlar," diye haykırdı.

Bu sırada büyük kabarcık flop diye bir ses çıkarttı ve patladı. Rüya kabarcıkları havada dört bir yana uçuşmaya başladı. Michele ise hızla aşağıya doğru düşmeye başladı.

Az önce katettiği yolu bu kez tersine geçiyordu. Önce Dünya'yı, sonra Avrupa'yı, sonra İtalya'yı, denizi, kıyıları, ağaçları, köyleri ve kendi kentini gördü. Bütün evler arasında kendi evini de seçti ve düşüşünü yavaşlatmaya karar verdi. Kanatları iyice açtı ve

bunların birer kola dönüştüklerini görerek şaşırdı. Sonra bir baktı ki yarasa ayakları da iki ince ve güçlü bacağa dönüşmüştü.

"Yeniden bir çocuk oldum!" diye sevinçle bağırdı düşmeyi sürdürürken. "Hem de zayıf bir çocuğum!"

Artık evi çok yaklaşmıştı. Bahçedeki çiçekler ve duvara dayalı bisikleti iyice görünür olmuştu.

"Nasıl duracağım peki," diye düşünen Michele havanın kulaklarında ıslık çaldığını hissediyordu.

"Tam da şimdi parçalanırsam çok yazık olur."

Michele, bahçeye elli metre kala annesinin trambolinini fark etti. Annesi de bu sırada eşofmanını giymiş tramboline çıkmak üzereydi.

"Oraya düşmeyi becermeliyim," diye düşünen

Michele bacakları ve kollarıyla kendini dengeleyerek tam tramplenin kumaşına değdi. Annesi de o sırada havaya zıplamıştı

"Michele!" diye bağırdı annesi ve havaya uçtu.

"Anne!" diye bağırdı Michele ve kollarını ona uzattı; ama birbirine değemediler bile. Karşılıklı en az yirmi kez zıpladılar elastik yatağın üzerinde ve bu sırada konuşmaya çalıştılar.

"Neredeydin?" diye bağırdı annesi aşağı düşerken.

"Çok uzun bir öykü bu," diye bağırdı havaya yükselen Michele.

"Anne!"

"Michele!"

Meraklı bir komşu olanları görmeseydi ana-oğul yaşlanana kadar böyle zıplayıp duracaklardı herhalde. Sonunda her şeye burnunu sokan o komşu durumun ciddiyetini anladı ve itfaiyecileri çağırdı.

İtfaiyeciler sirenlerini çalarak, kırmızı kamyonlarıyla bahçeye girdiler, yüksek bir merdiven açtılar. Kovboya benzeyen bir itfaiyeci bir kement atışıyla ana-oğlu yakalamayı becerdi.

Bu sırada çevrelerinde küçük bir kalabalık birikmiş ve pek duygulanmıştı.

"Yaşasın, çocuk eve geri döndü! Yaşasın! Yaşasın!" diye bağıran yaşlılar, beyaz mendillerini havaya sallıyorlardı.

Michele bir kahraman gibi elastik banttan inmeden eğilerek herkesi selamladı ve teşekkür etti; sonra annesiyle el ele tutuşarak komşuların alkışları arasında eve girdiler.

Mutfakta sofra kurulmuştu ve üzerinde dünyanın bütün lezzetli nimetleri yer almaktaydı. Tabaklarda kızarmış patatesler, taze kekler, profiteroller, patlamış mısırlar, simitler, muhallebiler ve ton konserveleri duruyordu. Buzz da bir köşede zaferle gurulduyordu.

"Merhaba Buzz, görev tamamlandı," diye selamladı onu Michele neşeyle.

İskemleye oturur oturmaz, annesi onun saçlarını okşadı.

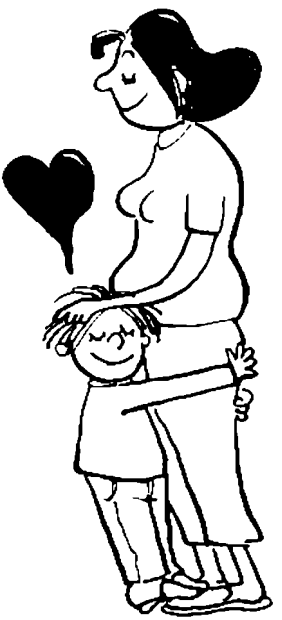
"Ah Michele!" dedi içini çekerek. Sesinden ağlamak üzere olduğu hissediliyordu. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum." Sonra oğlunun yüzünü okşadı ve "Ama biliyordum. İnanmayacaksın; ama bu gece bir rüya gördüm ve senin tramboline düşüşünü rüyamda haber aldım," dedi. "Komik ama uzun süredir hiç rüya göremez olmuştum."

Michele hiçbir şey söylemeden gülümsedi ve kaşığını en yakında duran pudinge daldırdı. Annesi de karşısına oturdu ve onun iştahla yemek yemesini seyretti. Pudingini bitiren oğluna sonra bir simit uzattı.

"Ye," dedi onu alnından öperek, "öyle zayıfsın ki..."

Michele kekten de bir dilim kesti ve annesini inceledi. Yokluğunda annesinin kolları yumuşak ve tombul bir hal almıştı. Yüzü de küçük, parlak bir ay gibi yusyuvarlaktı. Gözleri ise yıldızlar gibi parlıyordu. Michele, masanın arkasındaki aynada önce annesinin, sonra kendisinin, sonra bir kez daha annesinin yüzünü inceledi. Evet, kuşku yoktu: Artık tombullaşan ve kurukafaya benzemeyen annesinin yüzü ile kendi yüzü birer su damlası kadar benziyordu birbirine.

"O benim gerçek annem," diye geçirdi içinden ve kekini tabağında bırakarak iskemlesinden indi ve gidip annesine sarıldı.

YAŞ
8
9
10
+

Susanna Tamaro

TOMBUL YÜREK

Buzdolaplarının Kralı Soylu Buzz, Michele'yi Simitler ve Pudingler Markisi ilan ediyor!

Michele'nin annesine göre Michele'nin kilo problemi var. Evet, Michele diğer arkadaşlarına göre biraz tombik. Ama en yakın arkadaşı buzdolabı olan bir çocuğun biraz tombik olması çok doğal değil mi? Üstelik bir de bu arkadaşı tarafından şövalye ilan edildikten sonra. Michele bu ünvanın hakkını verecek mi dersiniz?

KDV İÇİNDEDİR
12.00 TL

CAN ÇOCUK

ISBN 978-975
9 789750